

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

İzmir'de kolej mezunu bir dilenci yakalandı.

— Gazeteler —

— İşte okumanın sonu!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL d - 409

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

Akaba

İsmâsi
mizah
gazetesi

Uyku hapi !

300 ton kahve Kızılay tarafından satışa arz edilecek..

(Gazeteler)

B AYRAMDAN önceki gazetelerde okudum: Sayın Valimiz Mümtaz Tarhan, Atatürk Lisesinde öğrencilerle bir sıraya oturup ders dinlemiş. Güzel şey. Atalarımız «İlin, Çin'de bile olsa gidip isteyiniz» demiş. Eh, Atatürk Lisesi çok şükür Çin'de değil, şuracıkta. Valimizin altında da gıcır gıcır bir Cadillac var... Yine muhterem ecdadımız «Bilgiyi, beşikten mezara kadar arayınız» buyurmuş. Yine eh, sevgili Valimiz ne beşikte bebektir, ne de Allah gecinden versin bir pîr-i fânî... Üstelik kendisini, eser sahibi, okur, yazar bir aydınımız olarak tanırız. Bu bakımdan, lise öğrencileri arasına karışması, ışıklı gözlerle oturup ders dinlemesi, çocuklarımızı şevke getirecek güzel bir jesttir.

Bilmem dikkat ettiniz mi? Eski Çalışma Bakanı, İstanbul, İçişlerinin bir valisinden çok, Maarif Vekâletinin bir eğitim ve öğretim üyesi gibi geldi: Beyoğlunun yan sokaklarındaki kumar salonlarını kapatarak, mektep kaçaklarını kovuliyarak, spor salonları açarak, Ankara Kolejilerine Şark kahvesinde çay ziyafeti çekerek...

Bir daha tekrar edeyim: Güzel, çok güzel... «Hayatta en hakikî mürşit ilimdir» diye Atatürk'ün ruhunu şâdedecek kadar güzel!

Ancak.... — Ah bu ancaklar!.. Bütün tatsızlıklar bu ancaklardan sonra başlar! — Evet, ancak, İstanbulun ilk gidilecek, ilk görülecek, durumu, düzeni ilk incelenecek yeri Atatürk Lisesi midir acaba?..

Sayın Mümtaz Tarhan, çocuklarımızın yetişme şartlarını, bir Vali baba sevgisiyle incelemek istiyorsa, bu, mektep sırasından evvel, sabahleyin kahvaltı sofrasında başlar. O kahvaltı sofrası ki, aylardanberi artık her çeşit peyniri unutmuştur!

Sonra, sıra tramvay, yahut otobüs kuyruğuna gelir: Eğer muhterem Valimiz, öğrenci evlâtlarının mektebe gidebilmek için — yürekleri, yaklaşan ders saati gibi atarak — nasıl beklediklerini, kapılara, parmaklıklara nasıl tırmandıklarını görmek ve duymak isterse, birkaç sabah, mektep saatinde, Vali konağından çıkıp duraklarda kuyruğa girme-lidir. Yoksa, bir öğrencinin hayatı sınıfta başlamaz!

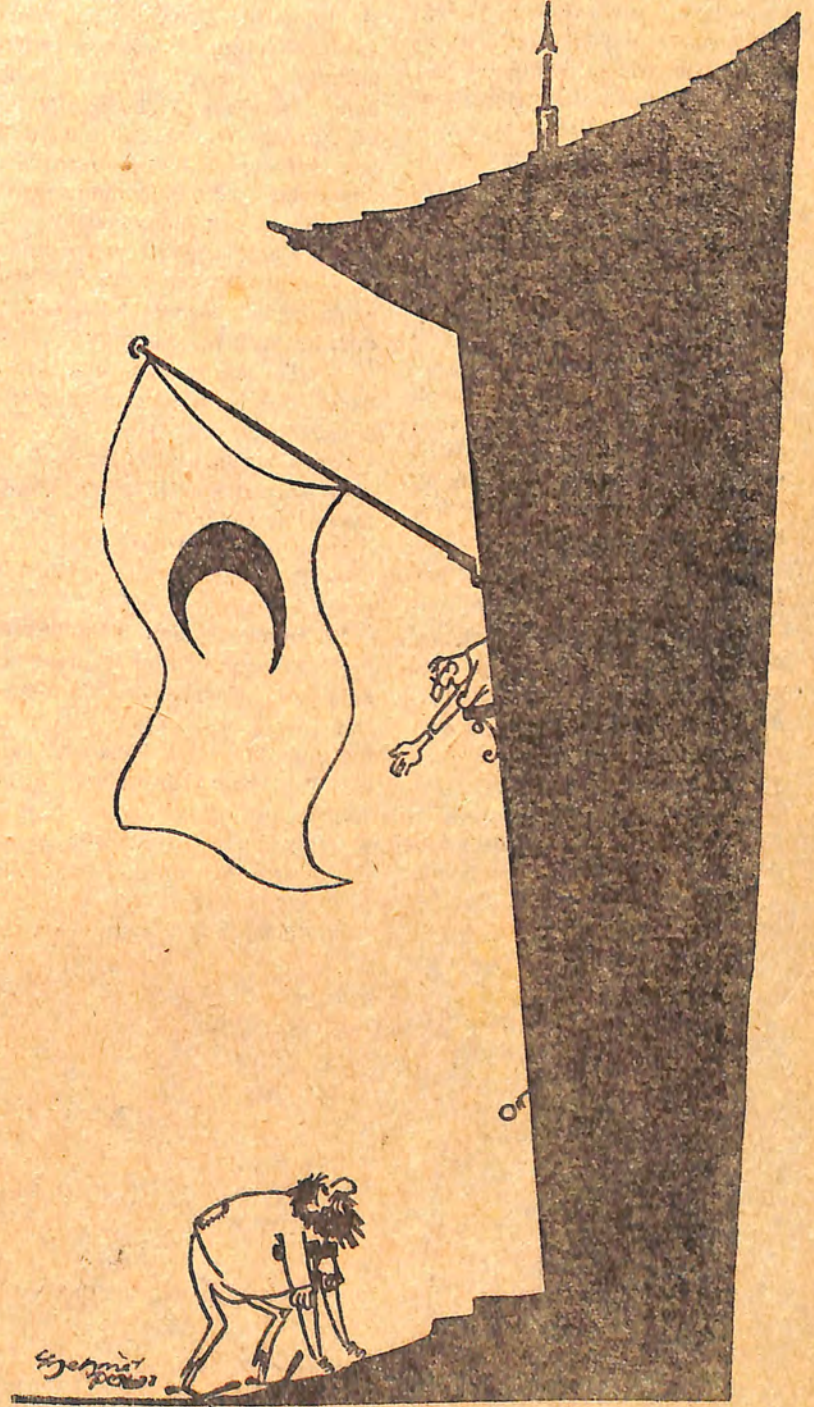
Hem, doğrusunu isterseniz neden yalnız mektep?.. Bizim en geri, en üzerinde dikkatle durulacak müessesemiz liseler mi?.. Sayın Tarhan, yalnız öğrencilerin değil, hepimizin, bütün İstanbulluların valisidir. Eğer, hemşehrilerinin hayatını içinden görmek, içinden tanımak istiyorsa, onu, bir sabah et kuyruğunda, bir akşam dolmuş kuyruğunda, bir başka gün gaz kuyruğunda, vatandaşlarla dertleşir görmek isteriz. Hem de — tebdil gezen eski büyükler gibi — mümkün olduğu kadar kendisini tanıtmadan...

Haaa, aklımda iken söyleyeyim: Şayet böyle bir denemeye girişirlerse, yıldızları sayarak sabahlamamak için bir tek çare vardır: Yatarken kuvvetlice bir uyku hapi yutmak!

Yusuf Ziya ORTAÇ

TEŞEKKÜRLER EDERİM

Tandık, tanımadık birçok dostlarımdan birer birer cevaplandırılmıyacağım kadar bayram tebriki geldi. Hepsine, bahtiyarlıkla ve en iyi dileklerle teşekkürler ederim. Y.Z.O.

— Sade mi, şekerli mi?!

İmamlarımız!

Gazetelerde okuduk: Denizli'nin Ecirli köyünden Süleyman isimli bir imam, bir kadını kaçırmış!

Bitmediiii... Kadın evliymiş!

Bitmediiii... Gönül rızasıyla değil, zorla kaçırmış!

Bitmediiii... Kaçırma ile da kalmamış, Pamukkale harabelerinde tecavüze de kalkmış!

Bitmediiii... Kadıncağız feryad-ü figan etmiş.

Bitmediiii... Kocasını yetişmiş. Tabancayı çekmiş, kuyruğa sıkışmış!

Ah, bir bitseydi, değil mi?.. Hayır, ne yazık ki, yine bitmedi!

İmam efendi hazretleri, uçkur elde kaçmış!

Yahu, bu bir değil, iki değil, üç değil... Şu bizim muhterem imamlarımız biraz Kıbrıs'taki Yunanlıların imamından, papas Makariyos' tan ibret alsalar ya...

Hey gidi dünya, heyyy... O ne ile meşgul, bizimkiler ne ile!

TEMYİZ süresinin son günüydü. Evin elektriğini de keseceklerdi. Kömür alma sıramız da o gündü. İnanılır gibi değil ama, gerçek olan bu, icraya para yatırmak için de son gündü. «Dört ayın çarşambası bir araya geldi» diye işte bu durumlar için söylenir.

Kısaca durumu bir daha gözden geçirirsek, temyiz dilekçesini o gün saat 17 ye kadar Adliye'ye vermezsem, mahkemenin verdiği hapis cezası onaylanacaktı. Kırmızı elektrik ödeme kâğıdının son günü olduğundan elektriğimizi keseceklerdi. Ev sahibi icraya vermişti. O gün icraya kirayı yatırmazsam kapı dışarı edilecektik. Yine o gün kömür sıramızı kaçırsak, kömür hakkımız yanıyor, bütün bir kış soğuktan tirtir titriyecektik.

Durumumun ne denli bir çıkmazda olduğunu anlatabildim, sanıyorum. Bütün bu işleri yapmak için, o gün saat 14.30 da evden çıktım. 17 ye kadar bütün işleri yapabilirdim. Paralar, temyiz dilekçesi, elektrik makbuzu, kömür karnesi, icra kâğıdı cebimdeydi.

Bütün işleri sıraya koymuştum. İçimde de hiç bir kaygım yoktu.

Spor Sarayına doğru yürürken, alanı çeviren bir kalabalık gördüm. Kalabalık, bağırıp çağırıyordu. Meraklandım, kalabalığa doğru yürüdüm. Alanda top oynanıyordu. Bu kalabalık da, seyircilerdi. Takımlardan biri yakaları yeşil beyaz fanilâ, don, öbür takım da kırmızı top kılığı giyinmişti.

Kalabalığa sokuldum. Önümde bir bekçi, resmi üniformalı üç ki-

★ AZİZ NESİN ★

şi, iki çocuk, daha da başkaları vardı. Niyetim, takımların adını öğrenip geçmekti. Tam birisine bunu soracağım sırada, ortalık toza dumana bulandı. Ne olduğunu pek anıyamadım ama, tozdan, dumandan, yanımı yönümü şaşırdım. Sonra toz, duman açıldı.

Top alanıyla seyircilerin arasını, dikenli tel ayırıyordu. Ayaklarında çizme, başında kasket, kırımızı kravatlı bir delikanlı:

— Ulan Karabacak, ulan Karabacak, bitir şu namussuzun işini!.. diye bağırıyor.

Sonra bütün seyirciler:

— Karabacaaaak!.. diye bağır-maya başladılar.

Daha başkaları da:

— Tahtabacaaaak!.. diye bağır-mağa başladılar.

Bu bağırılardan Tahtabacak-la Karabacak'ın kimler olduğunu anladım. Karabacak, kapkara, kıllı bir oğlandı. Zenci değildi ama, öyle bir yanık kara teni vardı. Tahtabacak da, sivri, uzun, inceden bir oğlan...

Oyuncuların fanilâlarının sırtında numaralar vardı. Önümdeki yaşlı bir seyirci:

— Şu sekiz numarayı, sekiz nu-

marayı... Ye ulan! diye bağırırken, ağzından kırmızılı beyazlı kuş gibi bir şey fırladı. O fırlayan şey top alanının ortasına düştü. «Sekiz numarayı ye ulan!» diye bağırarak yaşlıca adam, ondan sonra da bağırarak durdu ama, ne dediğini pek anıyamadım. Adam çırpınıyordu. Bu çırpınmalar artınca, adamın heyecanla bağırırken, ağzındaki takma dişin fırladığı anlaşıldı. Takma diş havada uçarken bana kuş uçuyor gibi gelmişti.

Bir oyuncu, tozların arasından aldığı takma dişi, adama tefle-rin arasından verdi. Adam, takma dişi hemen ağzına tikip yine bağırmağa başladı:

— Ulan Karabacak, ye şu sekiz numarayı be!..

Adama sokuldum;

— Affedersiniz, bunlar hangi takım?

Yaşlıca adam:

— Yeşil yakalılarla, kırmızılar, dedi.

— Takımların adı? dedim...

— Bilmiyorum, dedi, şimdiki geçen, merak edip baktım. Adama ben, yakası yeşillilerdenim.

O sırada, yanıma şişman biri

geldi. Yüzümdeki şaşkınlığı anlamış olacak:

— Gördünüz ya beyim, dedi, şu hale bakın rica ederim. Daha oynayan takımları bilmiyor.

Aklı başında birini bulmanın sevinciyle:

— Evet, dedim, şaşılacak şey vallahi...

Şişman adam:

— Dünyada ne enayiler var, dedi.

Ben de onu onayladım:

— Çok doğru. İşini, gücünü bırakmış, daha adını bilmediği takımların maçını seyrediyor.

Şişman adamla düşüncelerimiz uyduğu için hemen anlaşvermiştik. Arkamızdaki tümsekte bekçi, bir tekmede bir oyuncuyu yere yıkan kırmızılardan bir oyuncuya:

— Helâl, helâl... diye bağırıyordu.

Tekmeyi yiyen, yerde, kıvrır kıvrır kıvranıyordu. Bekçiye:

— Hangisine helâl, diye sordum, tekmeyi atana mı, yiyene mi?

Bekçi:

— Tekmeyi atana, dedi, helâl namussuzum, helâl...

— Bunlar hangi takım? diye sordum.

Bekçi:

— Bilmem, dedi, şuradan geçen baktım, kaldım.

Şişman adamla birbirimize baktıktık. İkimiz de büyük altından güldük.

Şişman adam:

— Olur iş değil, dedi, şunların haline bakın rica ederim!

Ben de üzüntüyle:

— Bunların işi gücü yok mu acaba? dedim.

Şişman adam oldukça bilgiliydi, konuşmasından böyle anlaşılıyordu:

— Beyim, dedi, bu top oyununu mahsustan bu kadar yaydılar ki, millet derdini, işini, gücünü unutsun. Allah bilir, şunların yiyecek ekmeği yoktur. Ama bir maça daldılar mı, açıklarını bile unutuyorlar. Baş ağrısını, diş ağrısını bile kesiyor bu maç. Aspirinden keskin!..

— Demek mahsus...

— Evet, mahsus yapıyorlar... Millet derdini unutsun, düşünmesin diye. Baksanıza şu bekçiye: Daha takımları bile bilmiyor!

Röleve şapkalı, adama benzeyen bir adam, oyuncuların birine:

— Temizle, temizle!.. diye bağırıyordu.

Yanımda yirmi yaşlarında ya-lınayak bir delikanlı da, onun gibi:

— Temizle!.. diye bağırmağa başladı.

— Temizle!..

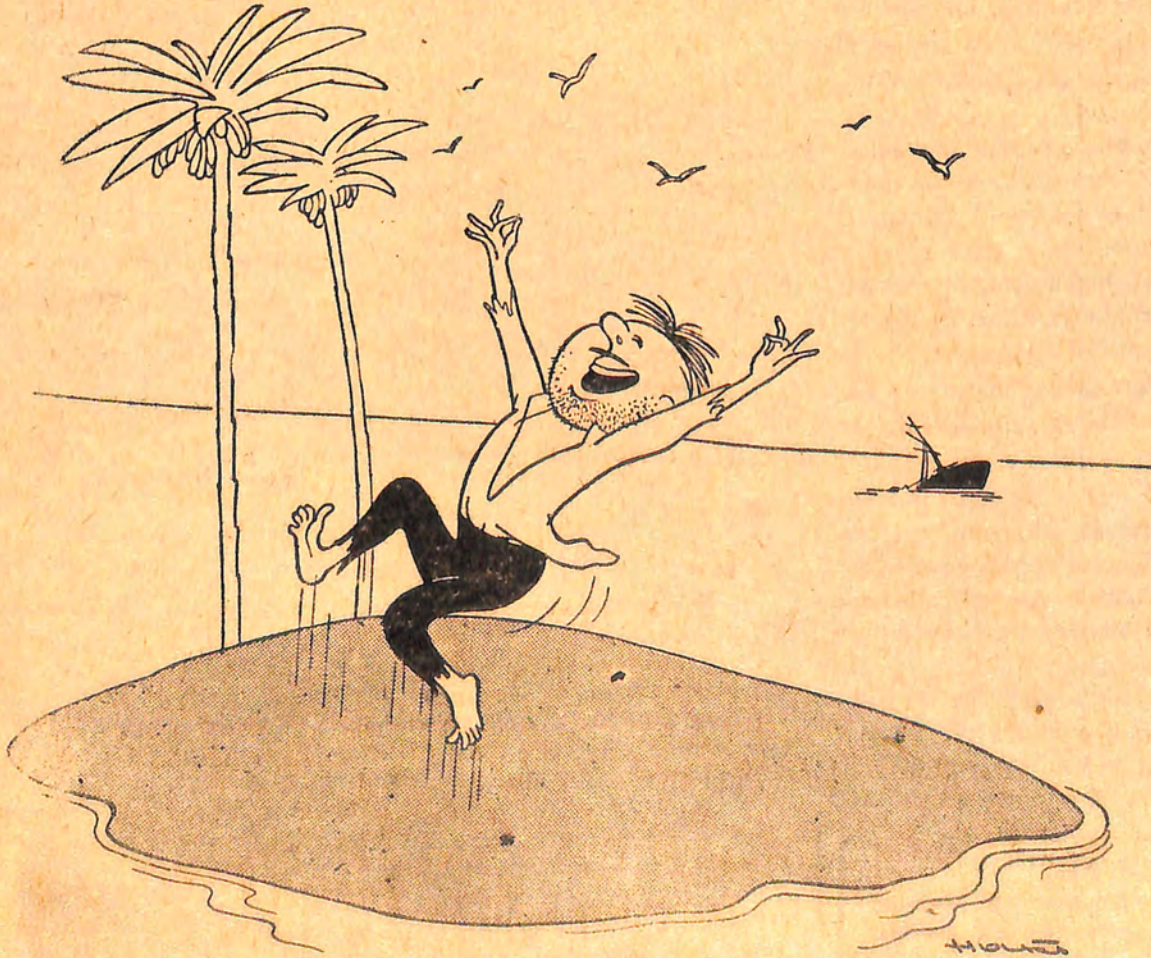
— Ye!..

— Helâl...

Röleve şapkalıya sokuldum:

— Affedersiniz, bunlar hangi takımlar?

— Bilmiyorum, dedi, şuradan ge-

— Oooh kurtuldum: Ne radyo var, ne gazete var, ne trafik var, ne de kuyruk!..

gerken kalabalığı görüp geldim!

Şişman adama:

— Gerçekten dediğiniz gibi, ne enayiler var şu dünyada... dedim.

Sağları dağınık, üstü başı bitik bir adam, beğenmediği bir oyuncuya:

— Mikrop, belediye mikrobu alçak!.. diye bağııyordu.

Sonra bir taş alıp, o oyuncuya fırlattı.

Bir çocuk, on yaşında var, yok, o da:

— Gözüne gözüne!.. diye bağııyordu.

İkisinin arasına girdim:

— Bunlar hangi takım? dedim.

Çocuk cevap yerine, beğendiği bir oyuncu için:

— Ef ayak dümdüz gidiyor namussuzum, dedi.

Adam da:

— Paçavraya döndüler vallahi, dedi.

Ben bir kere daha sordum:

— Bunlar hangi takım?

Çocuk sesini çıkarmadı. Adam:

— Ne bileyim ben? dedi.

Seyircilerden bir köylü de hakeme kızılıyordu:

— Bu hâkim ne çalıp duruy yahu? dedi, düdük ağzından düşmi!..

Yanımdaki köylü:

— Bunlar yeni kurs hâkimleri,

— Hemşerim, bunlar hangi takım? diye sordum.

Köylülerden biri:

— Bilmeyik hemşeri, dedi. Biz de yabancıyık.

Şişman adam bana:

— Gördünüz ya şu insanların halini, dedi.

Ben de ona:

— Allah acısın hâlimize, dedim.

Bir cırlak ses, karşıdakini silindir gibi ezip geçtiği için pek beğendiği bir oyuncuya:

— Yaşa Ankara canavarı! diye bağırılmaya başladı.

Ona da takımları sordum. O da bilmeyormuş. Yoldan geçerken kalabalığı görüp gelmiş.

Şişman adamla konuşa konuşa kalabalık arasında dolaşıyor, bu takımları bir bilen arıyorduk. Hiç bir bileni bulamadık. Şişman adam:

— Anlayın, ne enayiler var, dedi.

— Bu kadar da olduğunu bilmezdim, dedim.

Yine, o ağzından takma diş fırlayan yaşlıca adamın yanındaydık. Hakemin düdüğü ile maç bitti.

Yenilen takımı tutanlar kızgınlıklarından yenen takımı taşıyorlardı. Yenen takımı tutanlar da sevinçten sığıyorlar, birbirlerinin üstüne athıyorlardı.

Takma dişli yaşlı adam ortada

— Herkese enayi diyene bak

mak için yerde taş aradı. Bulamayınca ağzından takma dişini çıkarıp fırlattı.

Alanın ortasında iki takım durup:

— Şa şa şa!.. diye bağırdılar. Sonra oyuncular da, seyirciler de yavaş yavaş dağılmaya başladılar.

İşte o zaman, şişman adamın saatine bakmasıyla üç kere havaya sıçraması bir oldu:

— Eyvah, kaçırdım! diye bağırdı..

— Ne oldu beyefendi? dedim, neyi kaçırdınız?..

— Maçının da, takımının da Allah belâsını versin, dedi, yahu treni kaçırdım. Gördünüz mü? Bilet de yandı. Kalabalığı görüp, ne var diye merak ettim, geldim. Tren kaçtı!

— Belki kalkmamıştır daha...

— İki buçuk saat oldu kalkalı!

Sonra, tabanları kıcını döve döve koşmağa başladı. Koşarken de bana seslendi:

— Acaba yetişebilir miyim?

Ben de ona:

— Koşmanıza bağlı, hızlı koşarsanız belki Eskişehir'de yetişirsiniz... diye bağırdım.

Gülmekten kasıklarımı tutuyordum. Gözlerimden yaşlar geliyordu. İçimden herife:

— Herkese enayi diyene bak

Derken birden aklım başıma geldi. Temyiz dilekçesi... Elektrik taksiti... İcraya yatırılacak kira?.. Saate baktım, bir daha, bir daha baktım, 18 di... Bütün daireler kapanmıştı artık...

Olduğum yere yığılıp ağlıyacıktım!..

Aziz Nesin

Harika çocuklar!

Küçük Çiğdem annesine sordu:

— Anneliğim...

— Efendim...

— Ben büyüyünce ne olacağım?

— Mektebe gideceksin.

— Sonra?

— Gelin olacaksın.

— Sonra?

— Anne olacaksın.

— Sonra?

— Büyük anne olacaksın...

Küçük Çiğdem, dudadığını blüzerek homurdandı:

— Pekiyi, ne zaman boşanacağım?..

✱

Öğretmen, Cengize sordu:

— Neden «ana dili» diyoruz da «baba dili» demiyoruz?..

— Anneler, babalardan daha çok konuşur da ondan!..

Dolaplar ve İÇİNDEKİLER

★ Yazan : YALÇIN KAYA ★

MUHARRİR Remzi Şevket Pembemantar'ın evveliyatını siz bana sorun. Particiliğini, yazı hayatını, şusunu, busunu...

Sorduysanız dinleyin: Remzi. Şabanpaşa kazasında doğdu. İlki, ortayı orada okudu, ilse ile hukuku İstanbul'da... Tahsili sona erince bizim şehre geldi ve avukatlığa başladı.

Şimdi, pitpiriklinin biri kalkar soruverir:

— Stajyerlik yapmadan mı?

Bizde teferruat hastalığı var. Neler neler sorulur. Geçende bir arkadaş, Menemen deveşi ciddiyle:

— Sana bir şey soracağım, dedi. Orman Mühendisi Yaşar Kaşar diye birini yazmıştın. Onun kızkardeşi var mı?

— Böyle bir adam yok ki, kızkardeşi olsun.

— O halde sen yalancısın. Abidlik gubidik yapıp milleti dolandırıyorsun.

— Dostum, Yaşarın kızkardeşi hikâyeye lazım değildi.

— Bana lüzümdü be birader! Kariyi anasına göndermiştim!

Yaaa! Bazı muhabbet tellân da oluyoruz...

Ha şey, Remzi avukatlığa başladı, demiştik. Başladı ama, gözü onda değildi. Siyasete karışmak, yahut bulaşmak istiyordu. Dolapçı İnkılâp Partisine yazıldığıının ertesi günü, il başkanı Şeker Rasim'i bir kenara çekti:

— Rasim ağabey, nerelerde yazıyız?

— Her bir yerde kuvvetliyiz Allahın izniyle.

— Ağabey, bırak şu ağızları! Bir şeytanlığım var da, ondan soruyorum.

— Anlat hele.

— Bizim partiden istifa edip ötekine geçeceğim. Dönmedolap Partisine.

— Sonraa?..

— Köy köy dolaşıp onların propagandasını yapar görünerek vatandaşları bize kaydıracağım... Zayıf olduğumuz köylere hâlâ söylemiyecek misin?

Söyledi. Remzi Şevket bunları not defterine kaydetti.

Dolapçı İnkılâp Partisine girmesiyle çıkması bir olan avukatı, Dönmedolap Partilliler sevinçle karşıladılar. Remzi, az zamanda kendisine itimat bellettirdi. Artık köylere tek başına gidebilirdi. Tek başına!

Şu beyit Remzinindir:

«İstemiyorsan dert getirmek başına,
Tek başına gez! Gez tek başına!»

— Sevgili Nusretiyeliler!..

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak!..

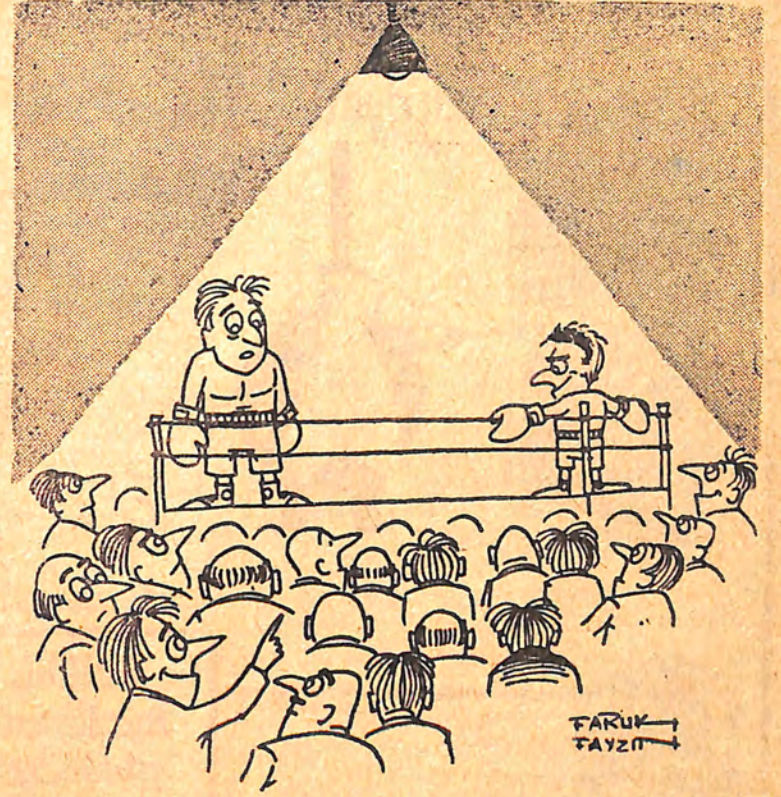
— Güzel köyünüz, demokrasi tarihinde geniş bir yer kaplıyacaktır.

— Yaşa, var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Bu köy öyle bir köydür ki!..

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Öyle bir köydür ki!..

— Sen onun ufak tefek oluşuna bakma, günde dört kere otobüse binip iniyor!

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Bir köydür ki!..

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Köydür ki!..

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Bu köy öyle bir köy, bu köylü öyle bir köylüdür ki, pek yakında «Selâmünaleyküm» ile «Aleyküm selâm» ı dilinden atarak partimize olan bağlılığını belirtcektir.

— Bravo! Şak şak şak şak!..

Ama, birdenbire ayıldılar:

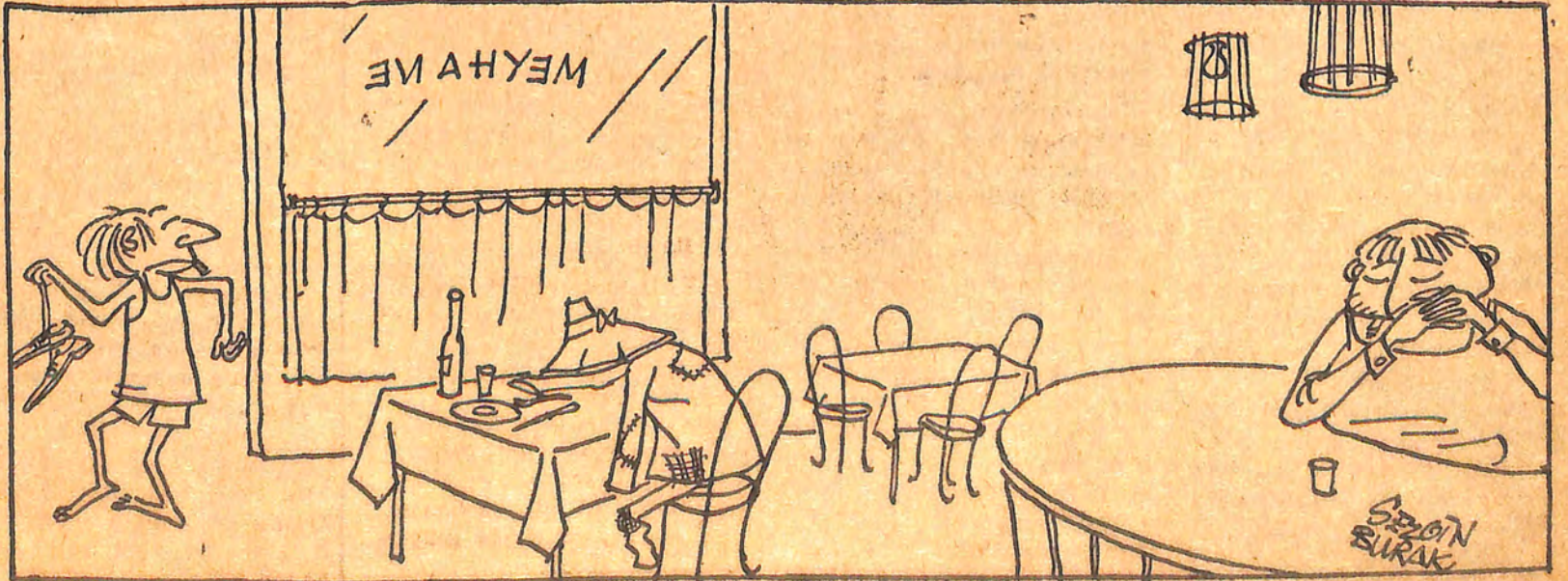
— Ne dedin, ne dedin?

— Selâmünaleyküm'le aleyküm selâmı dilinizden atacaksınız, dedim. Partinin emri!.. Bizim partimiz hiç bir zaman, Dolapçı İnkılâp Partisi gibi yobazlığa, geriliğe yüz vermemiştir. Dönmedo-

lap Partisinin inkılâpçılığında dolapçılık yoktur.

— Muhterem Rahmiyeliler!.. Güzel köyünüz, demokrasi tarihinde geniş bir yer kaplıyacaktır. Bu köy öyle bir köy, bu köylü öyle bir köylüdür ki, pek yakında partimiz iktidara gelince, ziraat vergisi ödeyerek bütçemizin zenginleşmesini sağlayacaktır. Dolapçı İnkılâp Partisi, köylü vergi vermemelidir, diyor. Hayır arkadaşlar! Köylü bu vergiyi vermek istemektedir. Vermelidir de. Reylerinizi gelecek seçimde iktidar partisine atmayın. Dolapçı İnkılâp Partisine de atmayın. Reylerinizi ziraat vergisini getirecek olan Dönmedolap partisine atın. Aldanıp da Dolapçı İnkılâp Partisine rey vererseniz, sonra ziraat vergisinden hava alırsınız. Reyinizi Dolapçı İnkılâp Partisine

ZÜLKÜF BEY

vermeyin e mi? Çünkü o parti ziraat vergisini getirmiyecek.

Bu konuşmalar, sanıldığından da tesirli oldu. Dolapçı İnkılâp Partisine akın başladı. Öbür partiden istifa eden edeneydi.

Remzi Şevket de etti. Vazifesi bitmişti. Eski partisine döndü.

Dönmedolapçılar, dönen dolapları biraz geç anladılar. Rakat anlayınca da organları olan Yepyeni Dolap gazetesinde Remzi Şevkete veryansın ettiler. Aksi gibi, şeylerin, eeee, Dolapçı İnkılâpçıların gazeteleri yoktu.

Remzi, tekzip gönderdi. Gönderdi ama, ötekilerin gözleri açıldı. Ondan sonra isim zikretmeksizsin yüklendiler, püskürdüler, sıvadılar. Öyle ustalıkla yazıyorlardı ki, paçavrası çıkarılanın Remzi Şevket olduğu derhal anlaşılıyor, lakin kanunen tekzip edilemiyordu.

Yazılar, yenilir, yutulur gibi değildi. Yenilip yutulsa bile, hazmedilecek cinsten değildi. Hadi hazmedildi diyelim. Sonra? Sonra adamın içine kerpiç kerpiç oturup kendiliğinden istiflene istiflene helezoni bir ısırap kulesi meydana getirirdi.

Üç kasa hurufatla bir pedal makinesi satın alan Remzi, yolunu seçmişti.

Affedersiniz, Ahmet Ferit İnceuzun'u size daha önce tanıtmalıydım. Efendim, Ahmet Ferit, Yepyeni Dolap gazetesinin sahibi ve mes'ul müdürüdür.

Remzi avukatlığı bırakmıştı. Bir gazete çıkarmaya çabalıyordu. Çıkardı da... Adını Gıcır Gıcır Dolap koydu.

İki Dolap birbirine girdi:

Gıcır Gıcır Dolap: — «Ahmet Ferit İnceuzun mudur, Mehmet Şerit Kalınca mıdır, her neyse, işte o küstah, isim zikretmekten üç buçuk atarak bendeniz gibi namuslu bir şahsı lekelemeye uğraşmaktadır.

Ey sinsi sürünge kobra,
Mert isen yaz dobra dobra!»

Yepyeni Dolap: — «Ey Remzi denilen biçare! Sen namuslu olsaydın namussuz olmazdın. Al şu nu da gargara yap:

Ahmet Ferit mert oğlu mert,
Kulübü sarı lácivert!
Sende namus kalmadı ki,
Köyde saçın cömert cömert!»

Gıcır Gıcır Dolap: — «Sen ne biçim insansın?»

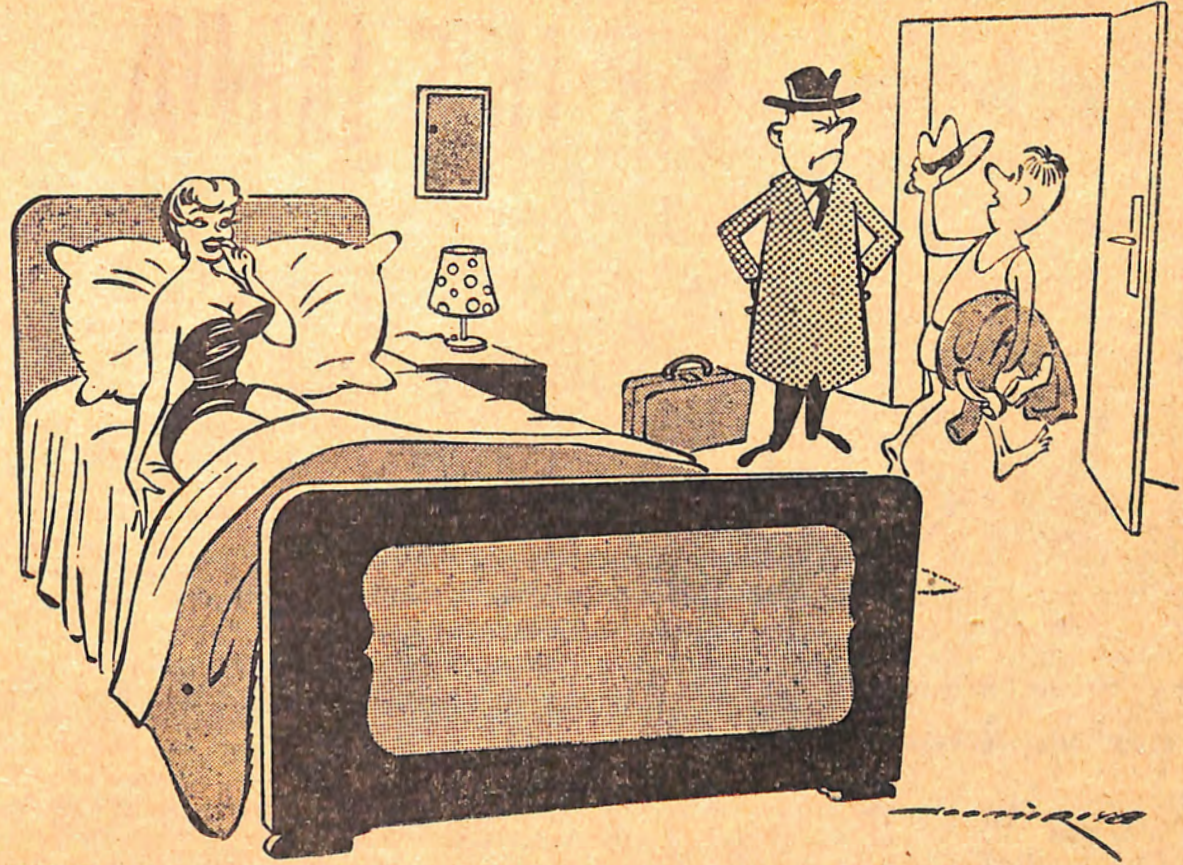
Yepyeni Dolap: — «Sen ne biçim hayvansın?»

Gıcır Gıcır Dolap: — «Hayvan sensin!»

Yepyeni Dolap: — «Asıl sensin! Gıcır gıcır öten dolapları ya eşek gevirir, ya beygir.»

İkisi de yekdiğerini mahkeme-ye verdi. Mahkûm oldular. Aynı cezaevinde, fakat ayrı ayrı kısımlarda yatırıldılar. Tam bir sene!

Kafesten fırlar fırlamaz tek-
rar kalemlere sarıldılar. Akıllan-

— Affedersiniz efendim, katı şapırmışım!..

mamışlar zahır... Çoktandır partiliğin lâfını etmiyorlardı. «Sen şöylesin! Ben böyleyim!» den sıramı kalıyordu başka söze?..

Hapisten sonra artık birbirlerinden dâvacı olmadılar. Bu da biraz akıllandıklarını gösterir. Zaten içikleri cıcıkları çıktığı ve yazılacak başka şey bulunamadığı için, kalaylı neşriyat gittikçe tavsiyordu. «Bezdirer!» denildiği bir sırada, Remzi Şevket, hasmına gidip:

— Ahmetçğim, tıraş düşüyor! dedi. Arayı kızdıralım!

— Cephane tükendi!

— Tükenez tükenez. Fa-solarımızı de-ğiş-tokuş ederiz!

Ettiler... Ahmet, Remzinin anlattığını yazdı:

Gıcır Gıcır Dolap: — «Ahmet Ferit, zındığın biridir. Geceleri camiye gidiyorum diye evden çıkarak röntgencilik yapmaktadır. Evvelki gece bir bekçi «Peygamber tavuklarına bakarsın ha! Kim-

sin?» diye Ahmet Feridi yakalamışsa da, «Ben sansarım!» cevabını alınca insanlardan gayrisine karışmaması gerektiğinden röntgenciye serbest bırakmıştır. Bu yazı üzerine Sansar Ahmedin bizim yatak odasını da gözetlemeye kalkışacağını tahmin ediyoruz. Fakat yeni yaptırdığımız evin pencereleri cam yokluğundan dolayla tuğla ile örüldüğünden, Sansarın eli boğründe veya kuyruğunda kalacaktır.»

Yepyeni Dolap: — «Remzi Şevket serserisinin kadınlara neden yiyecekmiş gibi baktığını biliyor musunuz? Ben biliyorum. İnanılır kaynaklardan, mahallesindeki kocakarlardan haber aldığımıza göre, başka kadınlara bakması şundan ileri gelmektedir: Otuz aydanberi karısına karşı mahcup olup onun yüzüne bakamadığından!»

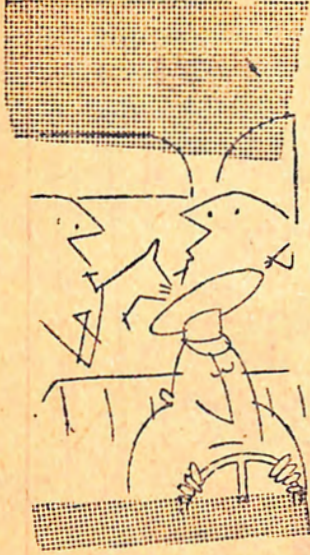
Gıcır Gıcır Dolap: — «Namus ve şerefle oynamayı âdet eden Ahmet Ferit, bu kere de mahremiyetime dil ve kalem uzatmak namussuzluğunda bulunmuştur. Yalan haber yaymak suretiyle vatandaş nazarında haysiyet ve itibarını kırmak gibi menfur bir faaliyete girişen bu çocuk muşambası suratlı herifin yalancılığını şuracıkta ispat edeceğim: Mezkûr mahcubiyetin kocakarlar tarafından nasıl duyulduğunu eşim Nursele sordum. «Vallahi ben söylemedim. Böyle şeyler evde kalır. Hiç söyler miyim?» dedi... Kocakarların duymaları mümkün olmadığına göre, Ahmet Ferit, hakikatleri tahrif ederek gübre fabrikatörlüğü yapmaktadır.»

— Şu Amerikan icadı elbise içinde ne hale girdiğimizi görünüz işte!..

Yalçın Kaya

BİR HOŞ DÜNYA

Kİ kafadar, küllüstür bir taksiye bindiler. Şoför frene bastı, arabaya başladı gitmiye...

Bir yandan âlemi seyredip, bir yandan dertleşiyorlar:

— Sen ne dersen de kardeşim, bu hoş dünya bu...

— Mesela: Dün yağcı Cemalin kâinâtındaydım. Herif eski ahbabımdır. Durup dururken sordu:

«Paraya filân ihtiyacın var mı azizim?...»

«Eksik olma Cemalciğim, geçinip gidiyoruz...»

«Ama doğru söyle Allahaşkına. Çekinme allasen... Beni yabancı gibi tutmuyasın, darılırım. Söyle, beş yüz mü, bin mi, iki bin mi?...»

«İstemem yahu!.. Zorla mı?...»

Oradan ayrıldım ve yarım saat sonra tekrar damladım:

«Cemalciğim, bana bir on lira takdim eder misin? Anı bir ihtiyaç hâsıl oldu da...»

Baktım, o Cemal uçmuş ve yerine başka bir Cemal konmuş. Tatsız bir surat... Gözlerini süze süze:

«Vah!.. Vah!.. Vah!.. Vah!.. diye iniyor. Az evvel bütün nakdimi bir bonoya yatırıverdim. Ne aksilik. Cebimde topu topu beş on kuruş kaldı. Onunla da baldızın saç boyası, iki kilo istavrit, efendicağızıma söyliyeyim, iki limon... Vah!.. Vah!.. Vah!.. Vah!..»

Gel de çatlama...

— Para birader para!..

— Beni çocukluğumdan beri tanırısın. Nasıldım? Elli bir kiloluk, upuzun, değnek gibi bir herif. Boynum pırasa sapı. Sofralarda avurtlarım zorla tıka basa pilâv dolar, bardak bardak su içirim... Yemeklerden sonra bir saat sırtüstü yatıp havadaki sinekleri saymalar... Kantara çıkarım: 51 kilo. Derken, kaşık kaşık balık yağları: Ööööö!.. Her övünde iki fincan pekmez, zerdeçal kökü, kireç hapı... Kantara çıkarım: 51 kilo...

Tam otuz iki yaşında her şey birden değişti: Yetişin a dostlar bana bir hal oluyor!.. Adeta şişiyorum! Katmer katmer bir ense, gerdan gerdan üstüne, göbek dersin bir âlem... Sabah akşam ellerimle kollarımla acayip hareketler yapmaya başladım; neymiş o, idman hareketleri!.. Nefes nefese

uzun yürüyüşler... Canıma okuyan ebedi bir pehriz... Kantara çıkıyorum: 115 kilo. Göbek taşlarında terlemeler, sirke kürü, karbon hapı... Haydi kantara: 127 kilo...

— Bünye birader bünye!..

— Haydi canım, benim talihim bu!.. Büyükdada affedersin, eşeğe binerim «Deh!» derim durur. «Çiş» derim gider. Bak, dün sabah göge baktım, günlük güneşlik. Bir ceket pantolonla çıkıverdim dışarı. Gökyüzü bir kararsın, bir yağış, bir ayaz... İşin yoksa sokaklarda titre habam titre... Öğleden sonra, eve koştum; e, hayattan ders almışız: Sıkıca giyinip çıktım. Ne dersin, sanki benini çıkmamı bekliyormuş, kâinat derakap ısınıverdi. Güneş buram buram hararet saçmaya başladı. Sıcak, sıcak, sıcak!.. Sırtımda kalın palto, boynumda yün atkılar, elimde koskoca şemsiye, şapkam kafama geçik, terden dumanı tüte rek ortalıkta hımbıl gibi dolaş dur...

— Mevsim birader mevsim!

— Geçen yıl, nutuk söylemeye merak sardım. Kürsülerde, meydanlarda yırtınmaktan gırtlığım çıktı. Kim döner, kim bakar!.. Etrafımda on beş kişi güç toplanıyor. Baktım ki olmayacak, boş verdim. Ve boş verdiğimin ertesi günü, sokakta andavallının biri, «harrrt!..» diye nasırıma bastı. «Vay!» deyip oracığa çömelmişim. Etrafıma dört beş kişi birikti, on onbeş oldular, kırk, elli oldular, yüz, iki yüz, beş yüz!.. Birbirlerinin omuzuna çıkıp bakıyorlar. Kalabalığı yarıp çıkamıyorum. Can kurtaran yok muuuuu!..

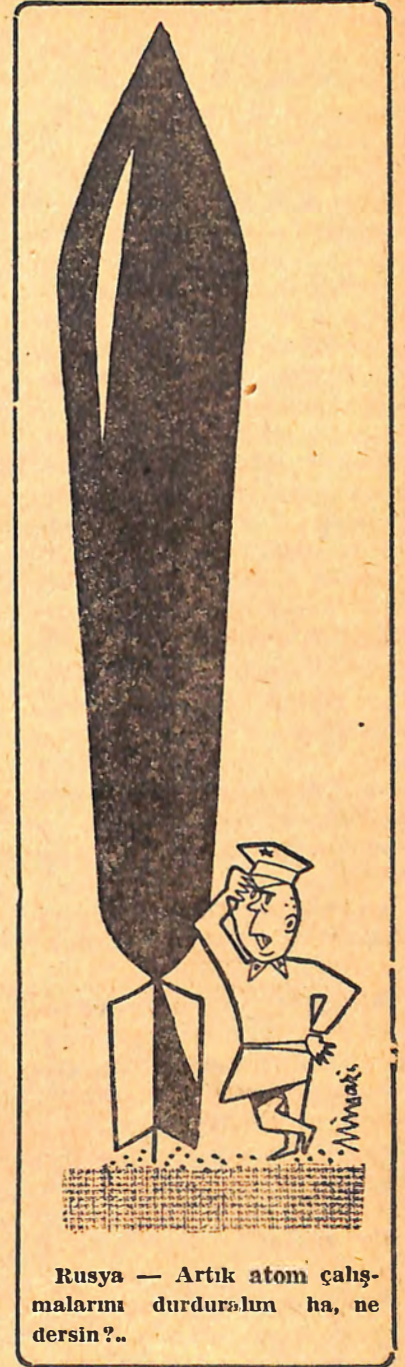
— Merak birader merak!..

— Peki, şöyle sinek kaydı bir tıraş olmuşum. Elbisem iki dirhem bir çekirdek. Cebim dersin para dolu. Paşa gönüldüğüm şen!.. Hani lâf aramızda, hep erkeğiz... Felekten bir gün çalmak lazım. Artık caddelerde, parklarda, salonlarda işin yoksa dolaş dur. Amanın kızlar, neredesiniz? Münasip bir şey meydanlarda yok. Olanlar da hep muhafızların kollarında. Kazara bir kaçına yaklaşıp saacak olsan, tersleyiverir...

Her zaman böyle olsa neyse. Bakarsın bir iki gün sonra o güzelim ibiğim düşmüş, cepler delik, Ada vapurunda pis pis düşünüyorum. Bir nazenin ta karşıma gelip oturur. O mânalı bakışlar, o candan gülümseyiş, cıvı cıvı konuşur...

— Kadın kalbi birader, kadın kalbi...

— Sen ne dersen de kardeşim,

Rusya — Artık atom çalışmalarını durduralım ha, ne dersin?..

bir hoş dünya bu... Şoför efendi, dört yol ağzında yeşil yanıyor neden geçmiyorsun?..

— Bu fener bozulmuş abi, ters işliyor; onun için yeşil yanınca duruyoruz, kırmızı yanınca geçiyoruz...

BİTİBİM

✱

Rok And Roll!

Adamcağız bir gece önce hastaneye kaldırılmış olan oğlunu, sabahleyin ziyarete gelmişti. Çocukcağızın bacağı kırılmıştı ve her yeri yara bere içinde idi. Babası sordu:

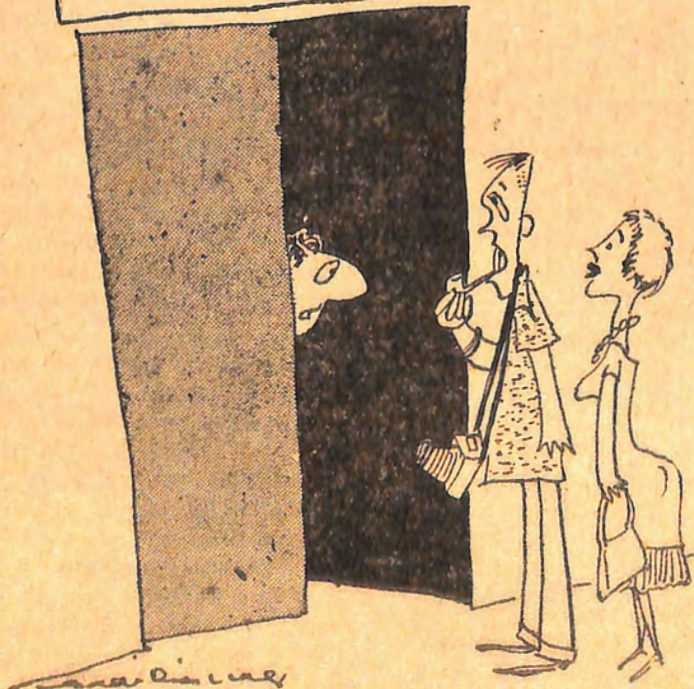
— Dün gece kız arkadaşımı ziyaretten dönerken başına bir kaza mı geldi?

— Yook!..

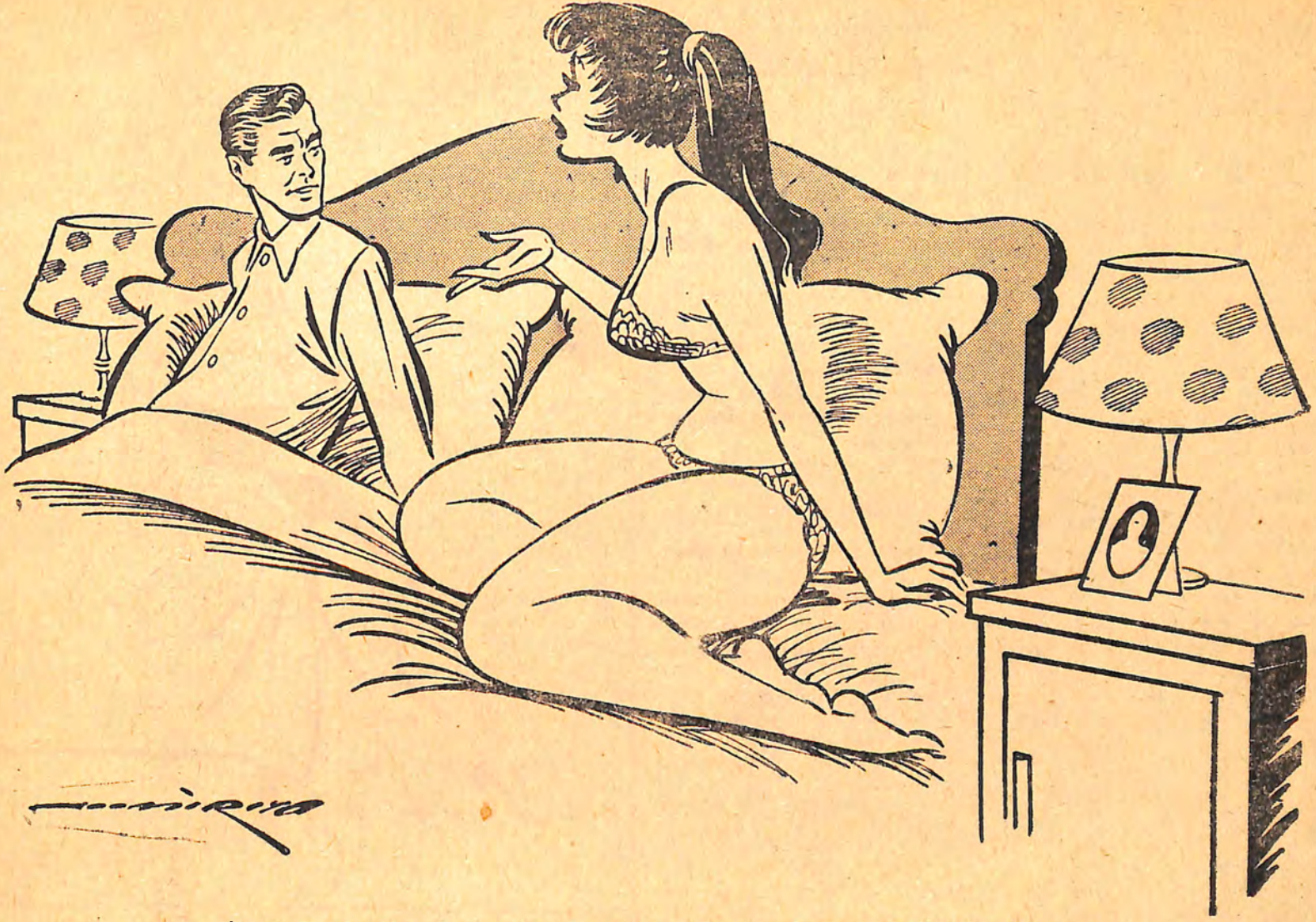
— Eee, peki, hücuma mı uğradın?

— Havır babacığım. Nevinlerde iken radyoda güzel bir Rok and roll çalmağa başladı, biz de dans edelim dedik. O sırada içeri kızın babası girdi. Adamcağızın kulakları sağırdır, radyo çaldığını duymadı ve bizi o halde görünce beni kaldırıp pencereden attı!..

SAZ
CAZ
MANZARA

— Vali beyin emriyle 12 de kapandı, yarın buyurun bay turist!..

— İki gündür bir gölge gibi peşimi bırakmıyorsun, hâlâ da benden ne istediği i söyle miyorsun?..

SAPIK:

Siz gazetelerde yalnız cinsî-sini görüp de bir türlü sanma-yınız. Bin çeşidi vardır: İlmi sapık, fennî sapık, siyasi sapık, edebî sapık...

Sonuncusuna, her gün der-giller dolusu rastlıyoruz.

Sapık, sapmak kökünden gelir. Ters yola, yanlış yola sapmış mânâsıdır. Bir kim-senin delirdiğini anlatmak için sapıtılmış deriz. Türkçede bir tekerleme vardır:

Apık, sapık,
Arnavut Sadık!

Derler. Genç şairlerimiz, bu iki mısraı yazamamış olduk-ları için ne kadar üzülse-ler yeridir!

SANDIK:

Çeşidi vardır: Çamaşır san-dığı, çeyiz sandığı, yangın san-dığı, ki bir ismi de tulumba-dır, gaz sandığı, seçim sandı-ğı...

Dileklerimiz ne fikirdedir, bilmeyiz. Ama bize kahrısa, oy sandığının kökü «sanmak» tir. Zannetmek anlamına!..

Sandık üstüne şiir:

Nutuklara aldanarak
Mucizeler olur sandık!
İçindeki oylar başka,
Sandık yine aynı sandık:

— Ş —

ŞAKA:

Lâlife. Cedlerimiz «Lâlife, lâtif olmak gerek» demiş'ler.

Atatürk Lâlife Hanım ile evlendiği zaman, Ercüment Ekrem Talu dilini tutamamış ve kendisine epeyce pahalıya mal olan böyle bir nükte yap-mıştı!

Şaka güçtür. Biraz dikkat edilmezse hemen başındaki «ş» harfi «k» oluverir!

Eski zarif insanların pek hoş, pek tatlı şakaları olurdu. Kabasına «Eşek şakası» der-ler.

Fıkra:

Öfkeli bir adam, Salamon'a yaman bir tokat patlatmış.

Yahudi sormuş:

— Bu tokat ciddi mi, şaka mı?

Öfkeli adam aynı hiddetle cevap vermiş:

— Ciddi, ciddi!..

Salamon, yavaşına öğüştü-rarak işi şakaya dökmüş.

— Öyle iş mesele yok... Şakadan iş hoşlanmam!

ŞARKI:

Yazarı açıktan öldüren, besteleyeni yarı aç, yarı tokt yaşatan, amma söyliyeni -hele akça pakça bir kızcağız ise- saltanat içinde yaşatan bir çeşit şiir...

Şair Nedim bile:

Eyvâh o üç çifte kayık aldı kararım,

Şarkı okuyup geçti, bir afet var içinde!

Diye, şarkıdan çok içindeki afete eyvah çekiyor.

Olmuş fıkra:

Bir yaz günü, şair Ahmet Haşım, Ali Naci Karacan, Yu-suf Ziya Ortaç, Arnavutköyü-ne, Akıntıburnuna gitmişlerdi.

Oradaki sıra gazinolardan bi-rinde Boğaza karşı birkaç ka-deh içeceklerdi.

Gazinolardan birinin kapısı-nı açan Haşım, telaşla geri döndü:

— Buraya girmiyelim...

— Neden?

Sesini alçaltarak, korka kor-ka fısıldadı:

— Baksanıza, içeride rakı var, şarkı var, kadın var... Ne-redeyse bir cinayet çıkacaktır!

Haşımın hakkı vardı: Kaçı-nın şarkı söylediği bir içki meclisinde, mantar, rakı şişe-sinin ağzına saplanmış bir bı-çaktır!

ŞEFTALİ:

Yaz meyvalarındandır: Yar-ması, sarıpapası, tüylüsü, tily-süzü olur.

Şair:

Taze şeftâlî kopardım ol ni-hal-i nûrdan!

Diyor. Bu şeftalinin ne oldu-ğunu söylemeğe hacet yok, erbabı bilir yavruum!

Tedavi

Uykusuzluktan şikâyetçi idi. Kızına Dağyolu'na başvurdu. Doktor ona bazı tavsiyelerde bulundu: Yatağa girdikten sonra sayı saymak filân gibi fazla ilmi tavsiyeler... İkinci gidişinde, adam:

— Uyuyamıyorum doktor... diye dert yanınca, Dağyolu:

— Dedigimi yapmadınız mı? diye sordu.

— Yaptım ve yirmi beş bin beş yüz beşe kadar sayabildim...

— Demek sonra uyudunuz?

— Yooo, dedi hasta; sabah oluştum, kalktım!..

✱

İkisi de haklı!

Rifat Onat, bir arkadaşını yemeğe davet etmişti. Divan'da yiyorlardı. Bir aralık, Rifat, yeni bir yemek için arkadaşına ısrar etti:

— Ye Allahı seversen... Ne olacak yani? Getirsin garson. Para ile değil mi?

Arkadaşı razı oldu:

— Peki, yiyeyim... Para ile değil ya!

Haftanın

Nefret!

Yeni bir rövü gelmişti. Kadınlar sahneye bikini ile çıkıyorlardı. Yahuz başlarında silindir şapka vardı. Aziz Borovalı, sevgili eşine sordu:

— Nasıl buluyorsun bu yeni rövüyü?

Nükhet Borovalı, ırl gözlerini kısarak fısıldadı:

— Hiç sorma... Bilirsin ki, erkek kıyafetine girmiş kadınlardan nefret ederim!

✱

Kestirme cevap!

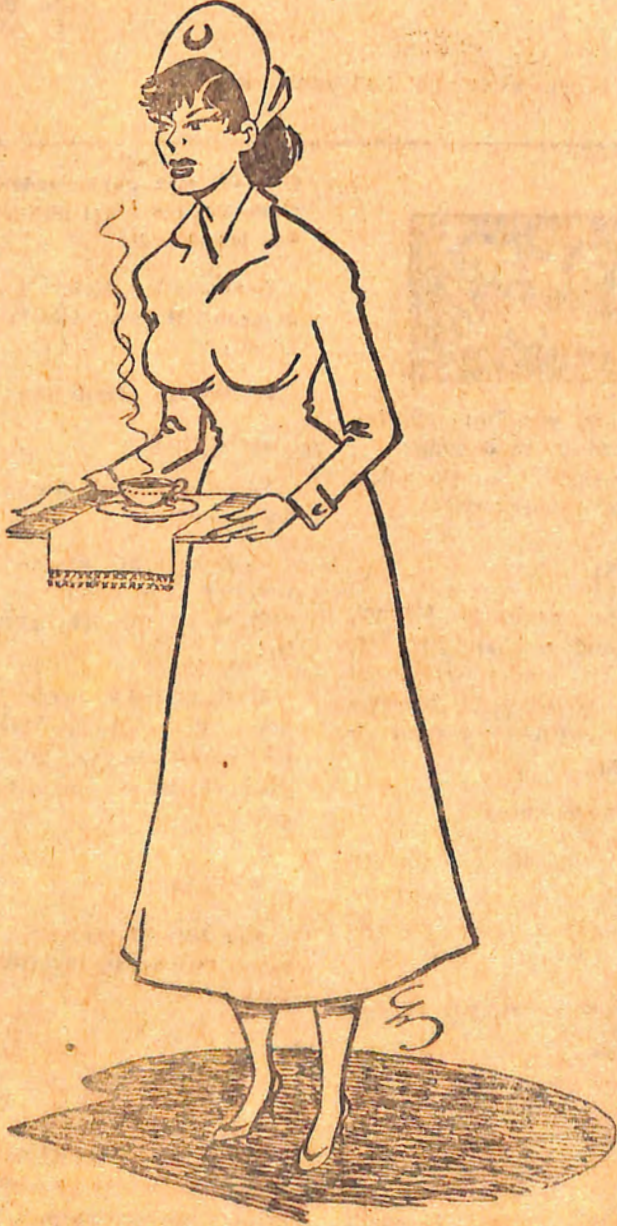
Delikanlı, genç kızın kulağına eğildi:

— Müveddet Hanım, dedi, daha tanışalı üç gün oldu. Ama, size, benimle evlenir misiniz? desem ne dersiniz?

Genç kız gözlerini açtı:

— Bugünün işini yarına bırakmaymı derim! dedi.

300 ton kahve Kızılay'a verildi.. (Gazeteler)

Kahveci Güzel!!

— Garson,

Tör'ler!

Bir serginin açılışındaydılar. Ömründe ilk defa resim sergisine geliyordu. Hususî Kadilâk arabasını zor belâ bir kenara bırakmıştı. Salona girince, öyle duyduğu için, resimlerin neler olduğunu bildiren bir katalog aradı ve yamındakine:

— Acaba, dedi, distribütör nerede?

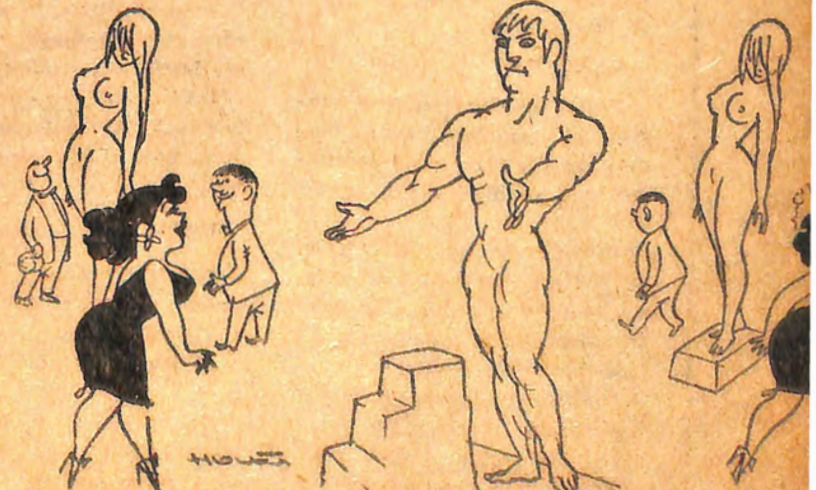
Fikret Adil bunu duymuştu; zengin kulağına fısıldadı:

— Vedat Nedim Tör'ün yanında!

Adam, o tarafa yürüdü.

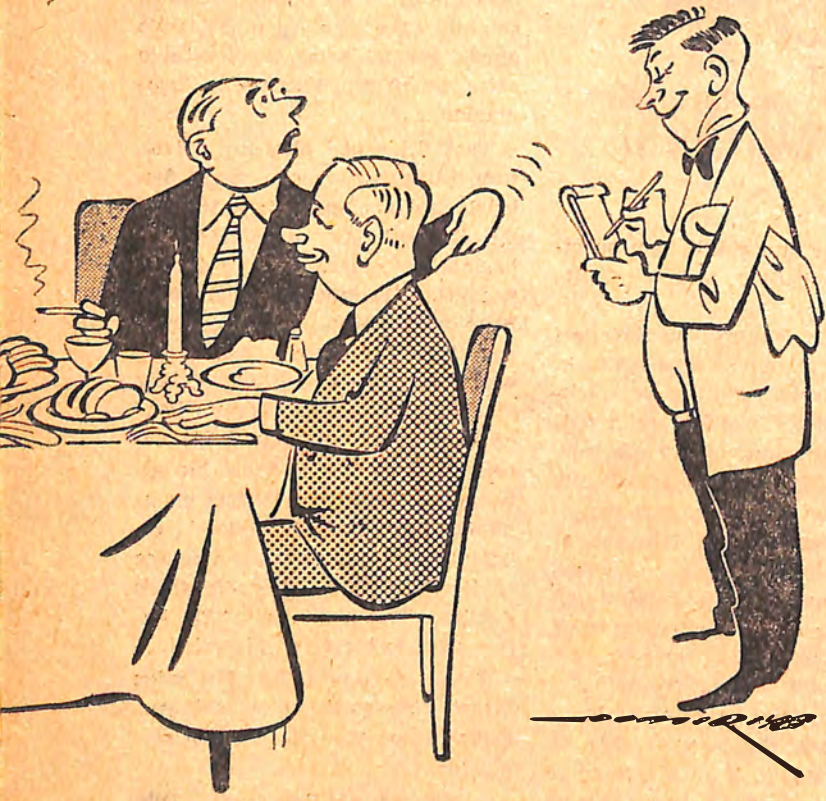
KOCAMA

- ★ Körler memleketinde bir gözü olan
- ★ Kadınların stilleri değişebilir, fak
- ★ Evlilik zinciri çok ağırdır. Bazar
- kişi lâzım olur.
- ★ Misafirler balığa benzer, üç günde
- ★ Bir kadın öpüğü sıcaklığını du
- ★ Aşk sarhoşluğa, evlilik ertesi sab
- ise aspirine benzer...
- ★ Bir kadın, bir adam kendisiyle fl
- adam!.. Ya kadın nikâh memuru

Heykel s

Bir genç du

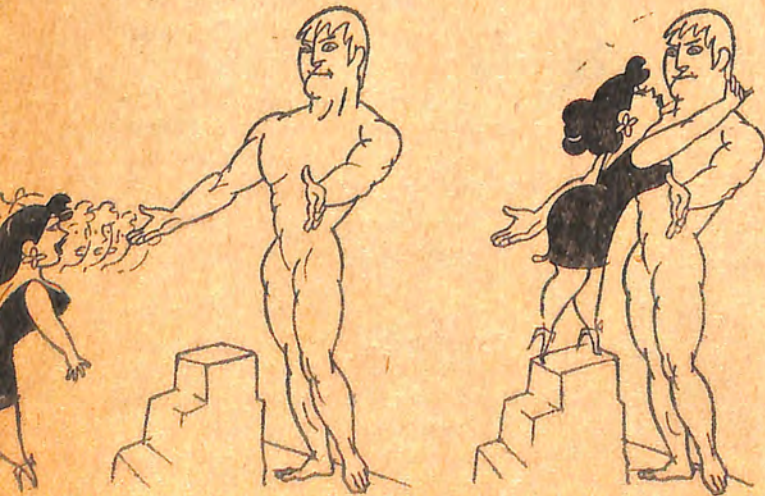

esap!..

LAFLAR

sultan olur!
 plânları daima aynı kalır.
 onu taşımak için iki kişi yetmez, üç
 sonra kokarlar.
 unca gözlerini kapar!..
 duyulan feci baş ağrısına, boşanma
 rte kalktı diye polisi çağırdı. Şansı
 u çağrısaydı?..

rgisinde :

m sanat ağırlı..

İkraları

Değil mi ama?

Müze memuru, ziyaretçiye yaklaştı:

— Burada sigara içmek yasaktır, dedi.

— Biliyorum...

— Ama ağzınızda pipo var...

Ziyaretçi hayretle memura baktı:

— Evet. Ayağımda da ayakkabı var ama, şu anda yürümüyorum!..

✱

Hak ve ilim!

Muharrir Cemil Cahit Cem, hafif bir rahatsızlık geçiriyordu. Karısı, birkaç doktor arkadaşını çağırdı. Bunlar hastayı muayene ettiler. İçlerinden biri:

— Hanımefendi, dedi, konsültasyonda arkadaşlarla anlaşılmadı. Ama görürsünüz, otopside benim dediğim çıkacak!

Sakallı baba

Kemal Edige, rol aldığı bir filmin icabı olarak sakal uatmış, iki haftadır tıraş olmamıştı. Bir gün stüdyoda çalışırken telefon ettiler. Karısı hastaneye kaldırılmıştı: Bir çocukları olacaktı. Hemen hastaneye koştu. Bekleme odasında turnaklarını yiyerek bir aşağı bir yukarı dolaşırken içeri başka bir «müstakbel baba» girdi ve onun sakalına dehşetle bakıp:

— Aman yarabbi, dedi. Ne zamandan beri bekliyorsunuz?

✱

Merak!

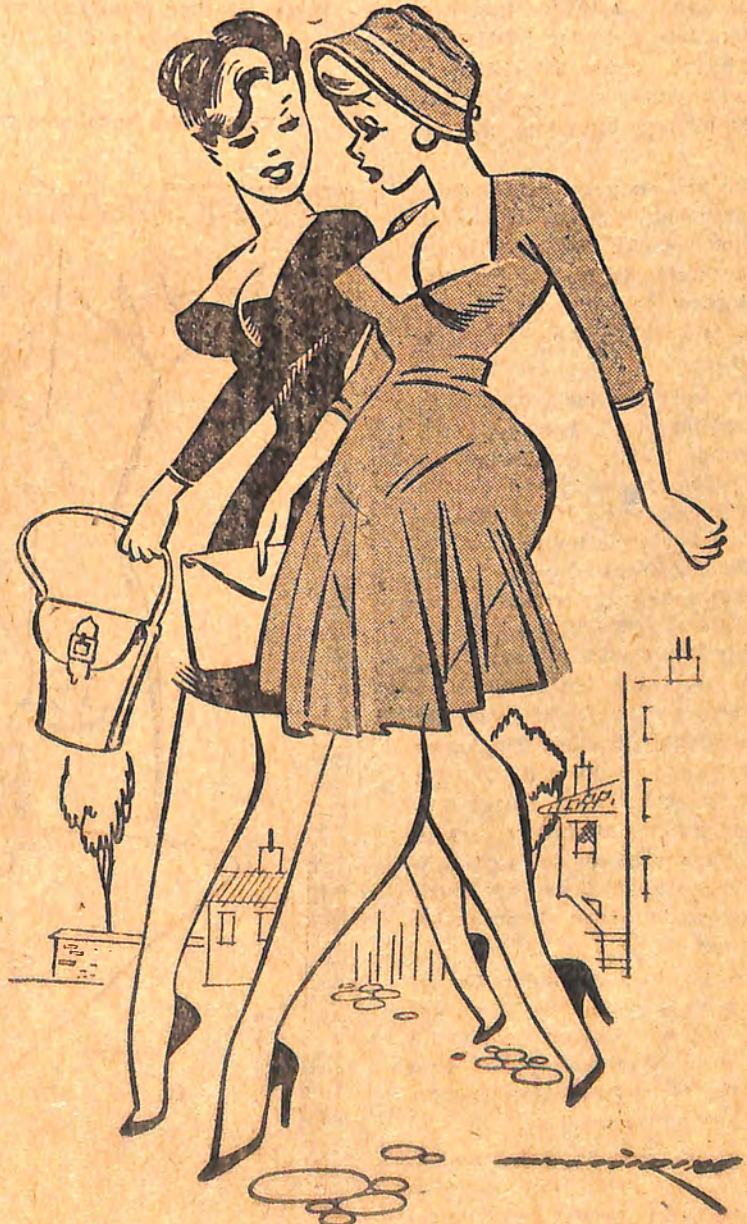
Celâl Demiray, nihayet paraya kıyıp bir hususi otomobil almıştı. Ama, Abdullah Ziya Kozanoğlu, arabanın kenarında taksi saatini görünce şaşırды. Boğulur gibi sordu:

— Celâl, arabayı taksiye mi çıkaracaksınız?

— Yooo, dedi Celâl Demiray.

— E, ne diye taksi saati koydurdun?

— Her gün taksiye binseydim kaç para gidecekti, onu merak ettim de..

— Çabıştım yazıhaneden ne zaman ayrıldım?..
 — Patronun karısı geldiği günü!..

SEVİM, bir resim sergisi açmıştı. İnsanın Güzel Sanatlar Akademisi'ni bitirmesi pek kolay, pek mümkündür. Her şeyde kuyruk vardır da, yalnız bu işte kuyruk yoktur. Fakat hem ressam olmak, hem de sergi açmak, hele Sevim kadar güzel bir kız için, hayli güç şey... Bir kere yer bulacaksınız, haydi yer buldunuz, orada teşhir etmek için resim de yapacaksınız... Resim diye bir şeyler karalamak her zaman kâfi değil... Bunların az buçuk resme benzemesi de lâzım.

Sevim, bütün bu güçlükleri yenererek, Galeri'de bir sergi tertiplemeğe muvaffak oldu. Asıl iş de ondan sonra başladı...

Genç ve güzel bir kız olduğu için, seyirciler, bala üşüşen sinekler gibi galeriye toplanıyorlardı: Resimlerinden ziyade onu seyretmek için... Ama ne yapsın kızcağız? Kendi sergisinde bulunmazsa olur muydu? Ya kazara biri çıkıp da bir resim satın almak isterse ne olurdu sonra?

İşte bu gibi düşüncelerle Sevim, Tanrının günü Galeri'ye gelip demir atıyor, gelenler hem onu, hem de arasına resimlerini seyredelerken, farkında olmadan kızı meşgul ediyor, oyalıyorlardı.

Ama hangi hikâyede tam her şey tıkırında giderken birdenbire allak bullak olmaz ki!.. Nitekim Sevim'in hikâyesi de öyle oldu: Günün birinde, bir adam sergiye geldi.

Genç kız, bu gelen adamı önce farketmemişti; tam bir demokrat diplomattı sanki. Herkese benziyor, herkesten farklı hiç bir hususiyeti göze çarpmıyordu. Meğer ne kadar başkaymış öteki seyircilerden...

Önce, kalabalık bir grup arasında o adamı gördü. Tıknazca, kırk yaşlarında kadar, keskin bakışlı, yüzü gülmsemeye hazır bir insan tesiri bırakıyordu. Gençlerin sanat tartışmalarına kulak kabarttı. Bir müddet bununla oyalandı. Onan sonra dikti gözlerini resimlerden birine... Mübalâğasız, on dakika, hiç kımlıdamadan seyretti. O resmi bıraktı, bir başkasının karşısına geçti. Derken yeni bir grup salona girdi. Tıknaz ve meşgul sanat âşığı, o kalabalığın arasında eridi. Lâkin Sevim dikkat ediyordu: Başkaları varken, hazret resimleri unutmuş görünüyordu, dinlemez süsü vererek kulak kabartıyordu. Hele konuşan bir genç kız olursa...

«Yani» diye düşündü Sevim, «biz burada resim sergisi mi açtık, yoksa bu meşgul beyefendiyi eğlendirmeye mi memuruz?» Ve o hiddetle bir daha adamı önemsememeğe karar verdi.

Ama siz olun da, önemsemeyin bakalım... Kalabalığın arasından sıyrılan meşgul sanat âşığı, bu sefer gidip fiyat listesini incelemeye koyuldu. Bu sahne karşısında Se-

vim'in yüreği hop etti. Hep böyle olurdu zaten. Bir resmi uzun uzadıya seyreden bir kimse, sonunda fiyat listesine koşar, onu da aynı dikkatle inceleyip seyrettikten sonra ressamın yüreğini kaldırdığından habersiz, ansızın kapıdan çıkıverirdi. Bu çıkışın bir geri dönüşü olmadığını pek iyi bilirdi Sevim.

Bununla beraber, bu sefer öyle olmadı: Meşgul sanatsever, listeyi inceledikten sonra yavaşça kapıdan sıyrılıp çıkacağına geldi, bir diğer resmin önünde dikildi.

Genç kız: «Acaba bunu mu beğendi? Bunu mu satın alacak? Yok, yok, bu adamda iş var. Elbet resimlerimden birini almak istiycek. Yoksa ne diye uzun uzadıya yorulsun, tetkik etsin?» diye dü-

şünüyordu: İşte şimdi, tam şu sırada geri dönüyor. Muhakkak Sevim'e gelip:

— Küçük Hanım, bu resimleri yapan siz misiniz? diye soracak. «Evet» cevabını alınca yalancık-tan şaşmış görünecek. Dahka sonra, genç kıza kur yaparmış gibi, en beğendiği, yani kendisinin, ressamın en sevdiği resmin hangisi olduğunu soracak. Nihayet, oyun oynarcasına: «İşte o resmi satın alıyorum» diyerek dolgun cüzdanını çekecek, içinden iki tane yüzlük seçip kıza verecek. Bir kartvizit, bir adres... Tamam.

Lâkin meşgul sanatsever bunu da yapmadı. Belki yapacaktı da fırsat bulamadı. Tam niyetlendiği anda on kişi kadar yabancı salonu doldurdular. (On kişiyle dolu ve-

Yeni banka kurulması yasak edildi.. (Gazeteler)

Dilenci — Hay Allah, tam bize sıra gelmişti!..

ren salonun ne olduğunu siz düşünün artık...)

Belki de bu zat bir resim öğretmeni idi. Olur a... Neye olmasın? İhtimal, öğretmenlikten kalma bir alışkanlıkla, kalabalığın tartışmalarına ilgi duyuyordu! O takdirde asla bir tablo satın alamıyacaktı. Çünkü öğretmenler, maaşlarıyla ancak geçinebilirler. Ayrıca tablo satın almak gibi lükslere kalkışmazlar...

Tam iki saat olmuştu. Evet, tam iki saatir, meşgul sanat âşığı, Sevim'in salonunu terketmiyordu. Kız enikonu meraklanmaya başladı. Ne olursa olsun, gidip soracaktı. Resimlere niçin böyle boynunu çarpıtıp anlayışlı anlayışlı baktığını, neden bazan iki, bazan üç adım geri gittiğini, hele almağa niyetlendiği resmin hangisi olduğunu muhakkak öğrenecekti. Eğer bu sanat delisi, bir öğretmense Sevim, eserini ona memnuluk duyarak hediye edecek, sebebini de meşgul hayranına açıkça sövliyecekti. Yok, eğer öğretmen değilse, Sevim, ona dilediği kadar yüksek bir fiyat biçecekti...

Zaten dayanamayışı yüzünden mesele fiyatı ile neticelendi ya... Dayanamamıştı işte... Gidip sor-muştu:

— Affedersiniz Beyefendi... Dikkat ediyorum, uzun zamandan beri resimlerimi inceliyorsunuz. Herhalde bir beğendiğiniz vardır. Fiyat hususunda korkunuz olmasın. Çünkü eserlerime son derece mütevazı fiyatlar koydum. Şayet almak istediğiniz bir şey varsa...

Adam, büyük bir muhabbetle Sevim'e baktı:

— Hayır küçük hanım, dedi, almak istediğim bir şey yok...

Sevim, hiç bozulmamıştı. O da aynı iyi ve samimi davranışla mukabele etti:

— Hayır, almanız şart değil tabii. Ama, öyle uzun uzun, öyle dikkatle, öylesine alıcı gözü ile inceliyorsunuz ki resimlerimi... Karar verdim zaten. Siz bir ressamısınız...

Adamı, aynı neşeli ifadeyle kıza baktı:

— Ressam olmadığım gibi, resimden de anlamam...

— Beni aldatmağa kalkmayın... Mademki ressam değilsiniz, nesi-niz öyleyse?

— Şunu belirtiyim önce: Ben öyle saatlerce bu resimlere bakmıyorum. Görmüyorum bile resimlerinizi. Hem zaten anlamam...

Sonra, burnunu güzel ressamın saçlarına sokarak kulağına fısıldadı:

— Ben sivil polsım... Bazı politikacıların, sergileri ziyaret bahanesiyle toplantı kanununa aykırı hareket ettiklerini duydum da, resimlere bakar gibi yaparak gelenleri dikizliyor, konuşulanları dinliyorum!

— Hikâyeci —

Gık!

Fazıl Ahmet Aykaç ustamızın Zafer'de «Ciddiyet buhranı!» başlıklı bir yazısı çıktı. Daha yazının başlığını okur okumaz, bir elimi başıma, bir elimi dizime vurup «eyvah!» diye bağırardım.

Ciddiyet buhranı mı? Tanrı korusun. Evet, taştı buhranı var, et buhranı var, ev buhranı var, yedek parça buhranı var, yiyecek buhranı var, hürriyet buhranı var. Bunlar var. Ama hiç olmazsa şimdiye kadar «Ciddiyet buhranı» olmadı diye sevinirdük. Gazetelerde sık sık çıkan resimlere bakar, kasılmış duruşları, asılmış suratları gördükçe, «Ooooh!» derdik, «hiç olmazsa yurdumuzda ciddiyetin buhranı yok!..»

Yazık, çok yazık... Bay Aykaç söylüyor: «Ciddiyet buhranı» da varmış. Sayın Aykaç şöyle diyor:

«Bizim basın alanımız pek tuhaftır.»

Öyledir efendim. Basın alanımızın tuhaflığına hiç diyecek yok doğrusu. Ama yalnız basın alanı mı tuhaf? Bizde bir alan olsun da tuhaf olmasın, olur mu? Alın siyaset alanını, alın bilim, sanat alanını, ticaret alanını, Beyazıt alanını, Ulus alanını...

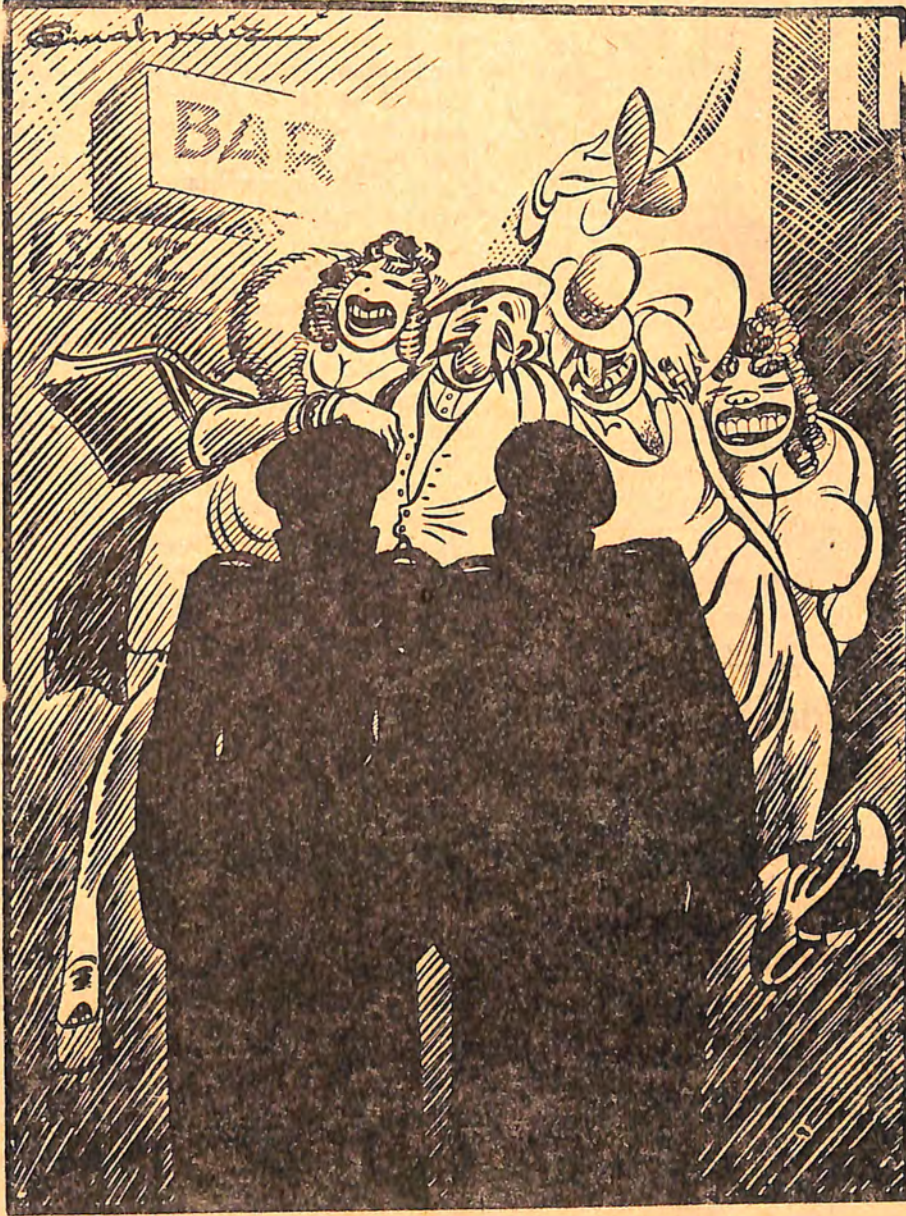
Bide tuhaf olmıyan yalnız bir tek alan vardır; yirmi iki delikanlının şişirilmiş meşini bir delikten geçireceğim, geçirtmeyeceğim diye çekiştikleri, binlerce kişinin de bu çekişmeyi seyrettiği top alanı...

Aziz Nesin
«Pazar Pastası»

Annesini!

Her gelen zulm ile icrâ-yı hükûmet eyler,
Gösterin adil olan var ise bir tânesini!
Ben tenezzül edemem varsın eşekler sarsın
Şam'a vâli olanın Hind'e kadar annesini!

ESREF

Devriye — Siz kimsiniz?..

Yolcular — Biz mi?.. Şey... Biz... memlekettten galkdık.. İs anbulu eğlenmeğe geldik!..

Güller ve Dikenler

Parasız erkek, karısının nazarında benzini bitmiş bir çakmadır.

Birçok erkeklerin aşkı, evlenmeden önce kalplerinde yaşar evlendikten sonra da midelerine intikal eder.

Herkese bir helikopter!

Leningrad'da günün fıkrası:

Çelik fabrikasının avlusunda bir miting... Halk komiseri İvan İvanoviç konuştuğu açılıyor, ağıldıkça konuşuyor:

— Yoldaşlar, iktisadî kalkınmamız dev adımlarıyla ilerliyor... (Alkışlar!)

— Yakında, her birimizin televizyonu olacak... Arabası olacak... (Alkışlar!)

— ... Ve, dâhi yoldaş Kuruçef sayesinde, yakında herkese bir helikopter düşecek...

Bu sefer bir el kalkıyor:

— İyi ama, helikopteri ne yapacağım ben? İvan İvanoviç hayretler içinde:

— O da ne biçim soru yoldaş! Biraz düşünene!.. Baktın bir gün Leningradda tıraş bıçağı kalmamış, ver elini Odesa... Odesa'ya varınca da, helikopterin sayesinde, tıraş bıçağı kuvruğu-

«Le Figaro»

Kıtlık!

Allah vermesin, bir kıtlık zamanında, Hocanın yolu bir köye düşer. Bakar ki, her ev yağa, bala batmış, her taraftan bereket akıyor: «Aman ne bolluk memleket! Bizim oralar, bu yıl açlıktan kırılıyor!» diye söylenir.

«Yahu, der biri, sen bayram, seyran bilmez misin? Bugün, bu mübarek günün yüzü suyu hürmetine, herkes küpün, gölenin ağzını açtı; yoksa kıtlık, bizim de anamızı ağlatıyor!»

Bu haber üstüne, Hocanın lokması boğazına düğümlenir:

«Ah, keşke, der, her gün bayram olsa da, ümmet-i Muhammet yiyecek sıkıntısı çekmeseydi!»

Eflâtun Cem Güney

Spor mükâfatı

İddialı bir maçtı. İlk devre 0-0 bitmişti.

Buna fena halde can sıkılan her iki takımın idarecileri, oyunculara atacakları her gol için birer damacana şarap ısmarhyacaklarını vadedtiler.

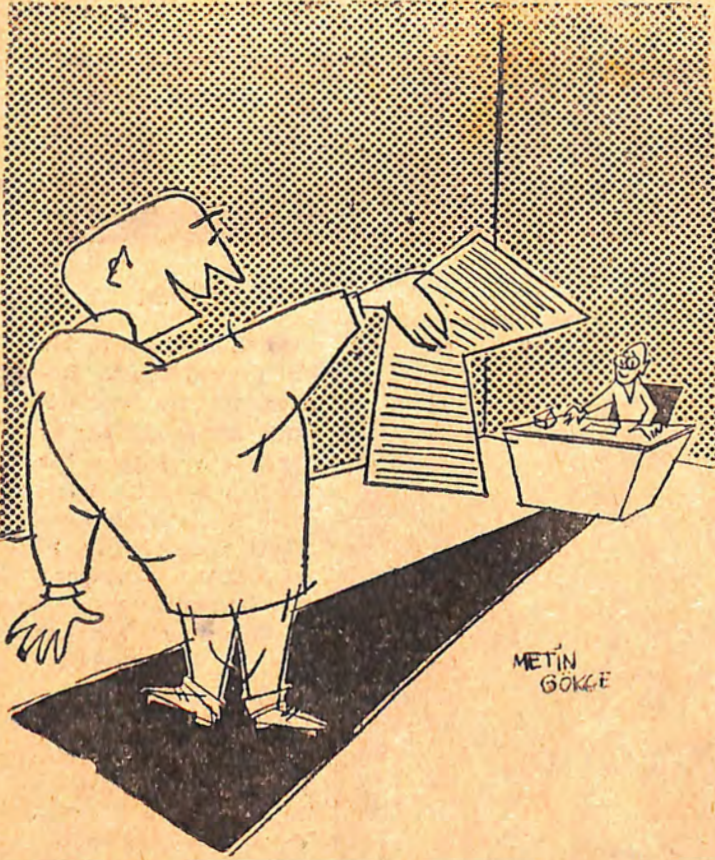
Bunun üzerine maç; 37-37 ile neticelendi.

(Calandrino)

Agop — Billoorsun, hükûmet gibi ben de iktisadî tedbir almışım...

Hayganuş — Memnun olmuşum baron Agop, mallara ne kadar zam metmişsin acaba!..

— İstatistik hazır; % 50 maç hastası, % 80 sinema hastası, % 15 dans hastası, % 5 de hasta var!..

Şaka değil ciddi!...

★ Bir kütüphane memuru küçük okullardan şöyle bir mektup aldı:

«Tayyareciliğe çok meraklıyım. Bana dişi ve erkek tayyareler ve onların üremeleri hakkında esaslı bilgi veren bir kitap tavsiye edebilir misiniz?»

★ İyi bir çocuk doktoru annelere şu tavsiyede bulunuyor:

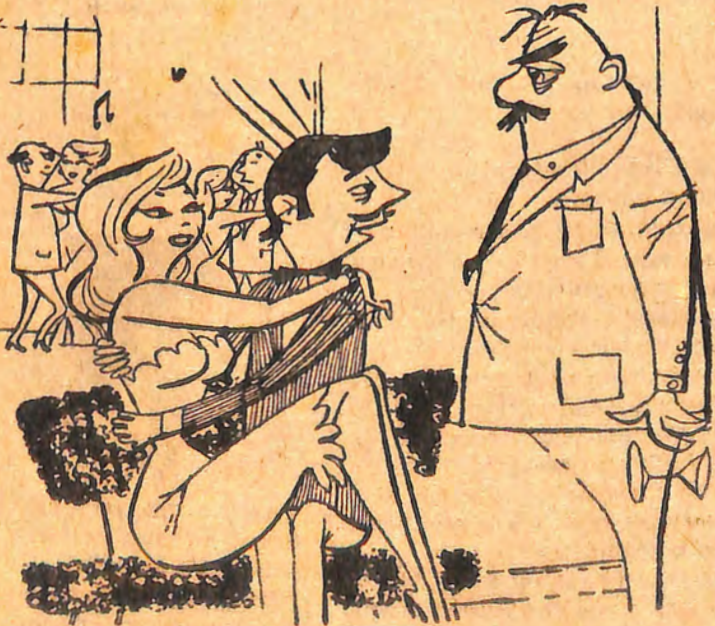
«Çocuğunuzun banyosunu yaptırırken, dikkatli olun, su çok sıcak olmasın. Yoksa elinizi yakarsınız.»

★ Bir mağaza vitrinine, çırak bulabilmek için şöyle bir ilan konulmuştu:

«Bir erkek çocuk istiyoruz.»

Bu yazının altına da el yazısı ile şu satırlar ilâve edilmişti:

«Biz de...»

— Siz bana, evli değmiş gibi davranın diye söylememiş miydiniz Müsyö Corç!..

DÜN gece biraz erken yatmıştım. Sağa sola döndüm, kalkıp bir sigara tellendirdim. Pencereden sokağı seyre daldım. Odam karanlık, dışarı karanlık, تنها sokaktan tektük geçenlere dalgın dalgın bakıyordum. Karşı sıradaki apartmanların aydınlık pencerelerinden fıkır fıkır mambolar, kadın kahkahaları aksediyor.

Sokak lâmbasının ışığı altında, orta halli görünümlü, pardesülü, fötr şapkalı bir adamcağız, elinde çıkını, ağır ağır geçiyor. Pencere-lerden akseden mambolar ve kahkahalar şen bir ahenkle yükselip alçaldı. Adam, sokağın orta yerinde duraladı. Üzerinde birdenbire tereddütlü bir hal belirdi. Gitse gidemiyor, dursa duramıyor gibilerden... Başını sağa sola döndürdü, havaya döndürdü, birkaç zoraki adım daha attı, yine durdu...

Bayağı merak etmiye başladım; dur bakalım ne olacak!..

Adam, birkaç isteksiz adımdan sonra geriledi, döner gibi yaptı, içinde karışık duygular var, belli... Elinde olmayan kuvvetlerle hareket eder gibi... Kafasını habire sağa, sola, havaya döndürüyor. Nihayet, uykuda gezercesine, yahut da ciğer kokusu almış sinsî bir tekir kedi gibi karşı hizadaki arsaya doğru ilerlemeye başladı. Korkak, çekingen, arzu dolu bir ilerleyiş... Zemin katlardan birinin penceresi arsaya doğru açık ve aydınlıktı. Bizim kedi kılıklı, bu pencereye yaklaşıp içeri bakıvermesin mi!..

Seni röntgenci seni!.. Ben sana gösteririm!..

Hemen pantolonu ayağıma, ceketini sırtıma, terliklerle kapıya seğirtip sokağa fırladım. Şimşek gibi arsaya yetiştim. Herifi ense kökünden yakaladım.

Adam, biraz şaşırdı ama, pek

bozulmadı. Şehadet parmağını dudaklarına götürüp:

— Tısssss!.. etti, bak içeri.

Elimde olmyarak bir göz attım: Oooooo!..

Şimdi, başbaşa, bir yandan içeri bakıp, bir yandan da fısır fısır konuşuyoruz:

— Bak, bak, bak... Manzaraya bak!..

— Bu ne hal yahu!..

İkimiz birden yutkunduk:

— Ben zaten hasretim...

— Ben de hasretim...

— Tahammül edemiyeceğim...

— E, ne yapalım?!..

— Bak ne yapalım: şu kapıyı çalıp, adama diyelim ki, biz manzarayı olduğu gibi gördük diyelim, bizim de canımız istedi diyelim...

— Olmaz efendim olmaz!..

— Vallahlı olur!..

— Yok, yok, pek kibarane bir hareket olmaz...

Adam neredeyse beni de şeytana uyduracak!..

Oradan iki tekir gibi mırıl mırıl ayrıldık. Adam, dert yanıyordu:

— Ben kırk yıldır alışığım. Yokluğuna bir türlü dayanamıyorum; başım dönüyor. Bu sokaktan geçerken derakap anladım. Aklım başımdan gitti. Kokuyu almışım bir kere!.. Elimde değil, ne olursa olsun dedim, bir de içeri baktım ki, medet!..

Hakikaten, içerideki manzara şu idi: Odanın karşı tarafında geniş set gibi bir yer; örtü serilmiş, örtünün üzerinde de, ağızımıza layık, serilip yayılmış, esmer, mis gibi kahve... Otuz kilo kadar var. Buram buram taze kavrulmuş çekirdek kahve. İçerideki adam ha-

bire değirmenden çekip kese köğütlara dolduruyordu. Karaborsacının biri kerata.

8.1

MILLETLER GÜLÜYOR

Annen değilim

Paris'in büyük otellerinden birinin holünde dolaşarak bir arkadaşını bekleyen çapkın delikanlı, yanından çok şık ve çok güzel bir kadının geçtiğini görünce, hafif bir ışık çaldı ve iç geçirdi. Fakat hiç bir mukabele görmeyince, bozuldu ve kadının arkasından

seğirterek göya müstehzi bir tavırla:

— Affedersiniz madam, dedim. Sizi annem zannettim de...

Kadın, bu küstah ve terbiyesiz adamı yukarıdan aşağı süzerek:

— Anneniz olamam ki, diye cevap verdi. Ben evli bir kadımdım!.. (Fransız)

Düğün gecesi:

Boksör — Yardımcılar çıksın! (Amerikan)

Neresi zor?

Ordu talimlerinde askerleri bir çok mânialara alıştırmıyorlar; bu arada dikenli tellerle kaplı arazilerden geçiriyorlar, dik kayalara tırmandırıyorlar, azgın nehirlerden yüzererek geçiriyorlardı... Bu en zor ilk talimin sonunda komutan erlere sordu:

— Nasıl, yoruldunuz mu?.. Biraz zordur ama, alışsınız... Arka sıradan bir Teksaslı nefer cevap verdi:

— Puf, neresi zor?.. Biz Teksas'ta sadece ağıla gitmek için bu mânileri aşarız... (Amerikan)

Yanlışlık var!

İki genç kız, oturmuş dedikodu ediyorlardı. Della:

— Duydun mu Bella, dedi, Francesca Maryo ile evlenmiş! Bella, yerinden fırladı:

— İmkâm yok! Yanlışlık var bunda. Maryo onun nişanlığının adı idi! (İtalyan)

— Çocukluğumdan beri müzikaya büyük hevesim vardı. Babamın zoru ile doktor oldum!.. (Fransız)

— Sevgili dostum, balayımız çok tatlı geçiyor... Şu dakikada bizimle beraber olmanızı ne kadar isterdim!.. (Alman)

Pişkin kadın!

Genç kadın, lokantada oturmuş çorbasını içiyordu. Birden içeri bir adam girdi ve yıldırım gibi kadının masasına koştu, nefes nefese:

— Kocanız, dedi, kocanız on sekizinci kattan düştü!..

Kadın, hiç cevap vermeden çorbasını içmeğe devam etti. Adam tekrar:

— Size söylüyorum, diye bağırdı. Anlamadınız mı yoksa; kocanız düştü ve öldü. Sizde hiç kalp yok mu?

Kadın, kaşığını çorbaya daldırarak sakın sakın cevap verdi:

— Sizde de hiç sabır yok mu? Şu çorbamı bitireyim, o zaman nasıl ağlayıp üzüleceğimi görürsünüz... (İngiliz)

— Anne, ben dün geceki mavi gözlü amcağı daha çok beğeniyordum!.. (Amerikan)

— Kimsedem hayır yok sevgilim... Bak, en yakın dostlar bile bizi yalnız bırakıp gittiler!.. (Amerikan)

Balta!

Arizona'da bir çiftçi, alışveriş için şehre inmiş, bu arada demirci dükkânına da uğrayıp bir balta satın almak istemişti. Belki bir düzine baltayı elden geçirip muayene ettikten sonra, bir tane beğendi ve fiyatını sordu.

Dükkâncı:

— Bir buçuk dolar! dedi.

Bunun üzerine çiftçi orada masa üzerinde duran bir katalogu açtı, kendi aldığı baltanın aynısını buldu ve:

— Bak, dedi, bunun fiyatı 1,33 dolar, sen niçin 1,5 alıyorsun?..

Baltacı kataloga baktıktan sonra, başını salladı:

— Doğru, hakkımız var, o firma aynı baltayı 1,33'e satabiliyorsa, benim de satmam icabeder... (Amerikan)

Ve 1,33 üzerinden fatura hazırlamaya başladı, fakat bu fiyata 15 sent ilâve ettiğini gören çiftçi, itiraz etti:

— Peki, bu 15 sent de ne oluyor?

— Bu baltayı alabilmek için katalogu çıkaran firmaya bir sipariş mektubu yazacak değil misiniz? Onun posta ücreti..

Çiftçi düşündü. Adam haklı idi. Böylece çıkardı 1,48 dolarlık hesabı ödedi. 2 sent kâr etmişti ya... Fakat Adam paketi sarıp sarmaladı ve rafa koydu. Çiftçi şaşırarak:

— Peki ama, niçin paketi bana vermiyorsunuz?

Dükkâncı güldü:

— Sipariş mektubundan sonra baltanın elinize geçmesi en az üç gün sürer. Üç gün sonra uğrayıp alacaksınız!.. (Amerikan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 12 —

Erken gelişlerinden, acemi oldukları anlaşılan bizim iki arkadaş, balozun bütün garsonları hep birlikte karşıladılar.

Uzakta şanonun dibindeki sıra sandalyelerde oturan kokmuş Leh karılarından bir iki tanesi de kılmıldadılar, öne doğru geldiler.

Garsonun biri, elindeki kirli peçete ile, ortadaki mermer masalardan birinin üzerine sildi, nezaketle bu erkenci müşterilere soru:

— Ne alacaksınız, efendim?

Satılmış ile arkadaşları afal afal etraflarına bakıyorlardı. Bu tenhahıktan ürkmüş gibiydiler. Garsona ne cevap vereceklerini bilemiyorlardı.

Kara Mehmet:

— Ülen, burada kimseler yoh! dedi.

Garson, kendilerini kaçırmak istemedi:

— Neredeyse başlayacaklar gelmeğe... Kalabalık olacak...

Dedikten sonra, nabza göre şerbet vermeğe alışkın olduğu için, gülümsüyerek, ilâve etti:

— Hem bu akşam, Peruz Hanım yeni kantolar söyleyecek... Komik Şevki Efendi komedya oynayacak.

— Galah eyleyse, ne deyin Satı?

— Galah, hemşerim!

Garson, kirli bezini bu sefer de iskemlelerin üzerinde gezdirerek, sordu:

— Ne getireyim, pasam?

— İrahi!

— Bravo! Hangi marka seviyorsunuz? Omurca, Zambiko, yoksa Mihiyoti?

— Eyisi olsun.

— Aa! Hiç merak etmeyiniz pasam! Bizde içkiler, hepsi da ekstra. Meze, bir şey istiyorsunuz?

— Getür..

— Tarama, ansuyez, salam, ciroz, biyas, peynir?..

— Hepsinden getir.

— Bas ustune, pasam!

Herif, aldığı siparişi hazırlamaya gitti. İki arkadaşın nazarları bu sefer de, kadınları tetkik ediyordu. Bir yandan da konuşmaya başladılar:

— Ülen, Memet! Bu genciler da ne?

— Bunlar oyuncu olsa gerek.

— Cengî mi?

— Hee!

— Bunlar kötü mü hep?

— Kötü, ya... Hepisi gahbe!..

— Bi yol oynatah!

— Olma. Galabalık olsun, onlar gendileri galharlar cyuna...

— Bura nire?

— Baloz.

— Ülen, bah! Davanları, neyi, hep yalduz. Mencilizi ükelâ odası kimin. Buriya bizim pašalar gelir mi ki ecep?

— Yoh! Onlara yasahtır. Onlar, gonahlarında carya oyunatırlar.

— Ne caryası?

— Çerkez kızları...

Birkaç dakika, sohbet ara verdiler. Garson, elindeki tepside, mermer masanın üzerine tabak, kadeh ve şişeler aktarıyordu.

O, işini bitirip de çekilince, Satılmış gene arkadaşını dürttü!

— Mehmet!

— Ne var?

— Çerkez kızları güzel molur?

— Öf, anam! Daha onlar kimin

var mı?

— Mehmet!

— Di...

— Bu irahi, adamın damarları, neyini gimraştırıyıl...

— Su gat da eyle iç.

Kadehler ikiye, üçü bulmuştu. Kafalar dumanlanıyordu. Halbuki henüz balozun müşterileri sökün etmemişlerdi. Satılmış uzakta otu-

ran karılara bakıp iç geçiriyordu. Süzük gözleri onlardan ayrılmıyor, onlar da bir an evvel masaya davet edilmeyi bekliyorlardı.

Kara Mehmet de, böyle yerlerin kurdu geçinidiği halde, hakikatte acemi idi. O da bir türlü cesaret edip de, kadınlara işmar edemiyordu.

Çalgı yerine geçmiş oturmıştu. Keman akort oluyordu. İkinci şişeyi ismarlıyan Satılmış ile Mehmedi elden kaçırmamak için, patron mızıkaya başlamak emrini vermişti. Bunlar bir polka havası tutturdular. Lâkin bu alaf-ranga, Satılmışın hoşuna gitmedi:

— Gah, ülen, gidek! dedi.

— Nire gidek? Ahan oturiyiz. Birazdan tivatora başlayacak. Bah: Çalgı vuriyi.

Fakat Satılmış, tutturmuştu:

— Gidek! Burada sılılıyım...

Parayı verdiler, kalktılar; sallana sallana sokağa çıktılar. Kapının önünde bir müddet ayakta durup, bundan sonra ne yapacaklarını müzakere ettiler. Satılmış, doğruca Babıâliye dönmek taraf-tarı idi. Lâkin Kara Mehmet, arkadaşının zevkini, eğlencesini te-

min edememiş olmayı izzetli nefsine sığdıramıyordu.

— Nideceğiz govuşa varıp?

Diye söyleniyordu. Nihayet yan sokaklara sapıp, hovardalık etmeye karar verdiler.

Kemeraltına doğru yürüdüler; aynalı lokantanın önünden içerilere sapıldılar. O zamanki fuhuş ve sefalet merkezi olan bütün o sokaklar, akşam oldu da, sular karardı mı, hummalı bir faaliyete koyuldu. Birer kattan ve ekseriya birer odadan ibaret ve bir koyun ağılını andıran evlerin kapıları önünde sıralanan şişman, biçimsiz, pek azı genç, çoğu kartaloz Lehli karılar, gelip geçen erkeklere en galiz sözlerle takılarak müşterileri celbederlerdi.

Kahvelerde zurna, çifte nâra, lâterna çaldırarak, o geceki eğlencilerine giriş yapan zevk ve safa erbabı, karşıdan karşıya bu kadınlarla yarenlik edip, içlerinden, kendilerine eş peylerlerdi.

Zaten, bu evlerdeki sermayelerin en iyileri sayılı idi ve her birinin de muayyen müşterisi vardı. Bunlardan bir tanesini serbest bulup da, bir gecelik elde edebilmek için, günlerce, hattâ haftalarca burafara devam etmek gerekti.

Esasen kapıların önünde çığırtkanlık edenler de bunlar değildi. Bu kalbur üstüne gelen, hatırlı yosmalar, - o da bazan - pencere ardında, vaşak kürk omuzda, yapma benler yüzde, pullu, oyali çatki başta, otururlardı.

İşte, meşhur Galatanın, vatsidan sonra, arzylediği manzara bu idi. Ve tarihe aşina olmayan Türkler, bir Lehistanın mevcudiyetini, o zamanlar ancak bu sokaklara devam ile öğrenirlerdi. Zira, o vakitler Rus ve Avusturya işgalinde Lehistan, memleketin ihracat metali olarak, yalnız bu badbaht kadınları sevk ederdi. Bunların çoğu Tarnopol, Lemberg, Vilni taraflarından gelme yahudilerdi. Kendilerine mahsus garip kaba bir şiveleri, Almancaya pek benziyen bir de lehçeleri vardı. Hepsî (r) leri (ğ) gibi telâffuz ederler. müşteriyi, şiveleriyle eğlendirirlerdi.

Bizim Satılmışla Kara Mehmet, bu sokaktan içeriye saparak, biraz ilerleyince, kaldırımın üzerinde ayakta durup, yumruklarını irtî kalçalarına dayıyarak, meydan okurcasına bir tavır almış yosmanın biri kendilerine sarkıntılık etti:

— Esmeğ! Gel buğda! Sana bişey soleyim!.. (Devamı var)

Hesabını bilen
HANIMLAR İÇİN...

20 Yıl boyunca
ayda **500** Liraya kadar
Gelir İkramiyeleri
sağlayan

**AYLIK GELİRLİ
KÜÇÜK TASARRUF
HESABI**
en iyi tasarruf yoludur.

Lütfen broşür
isteyiniz

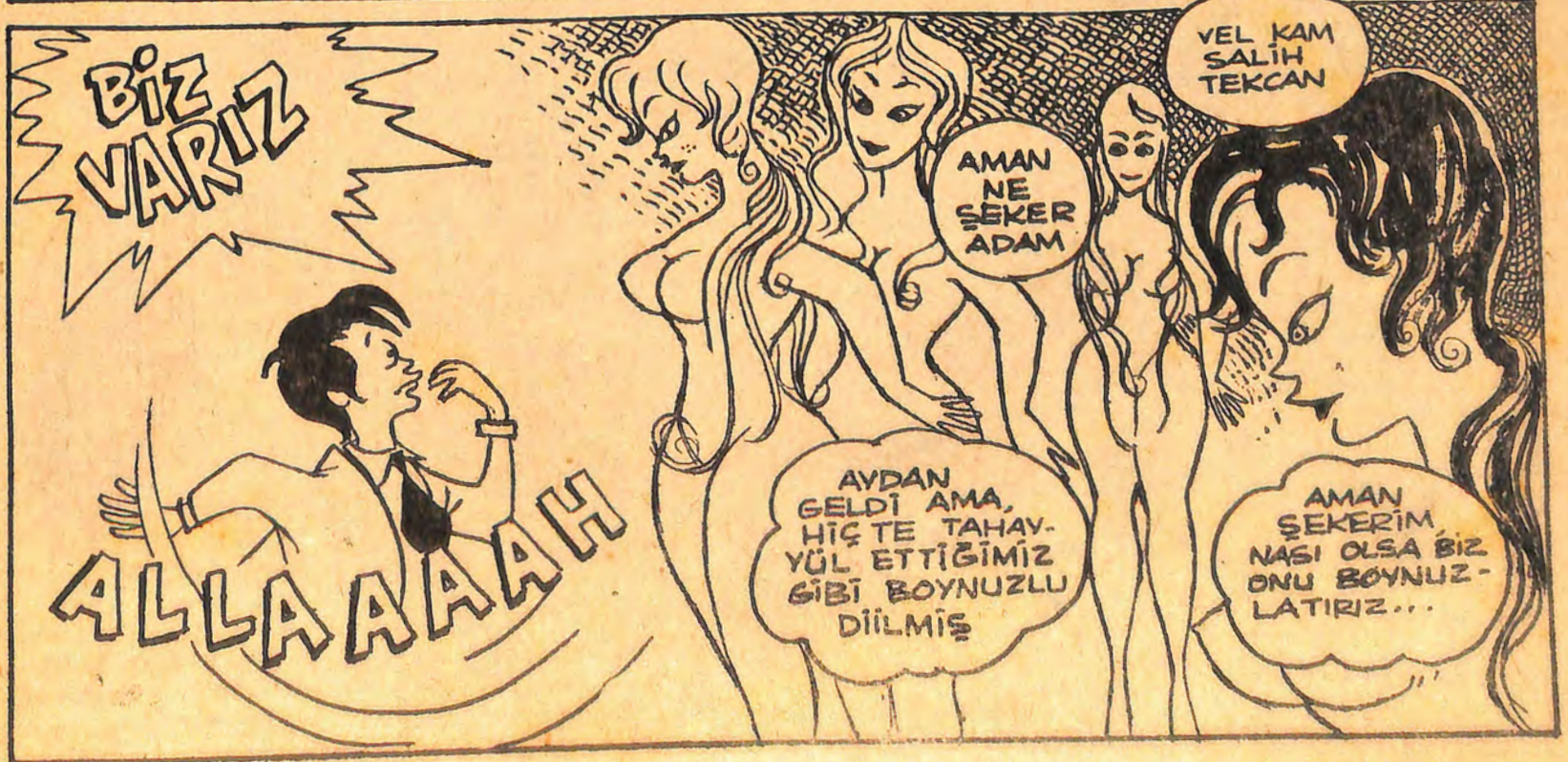
146

EMNİYET SANDIĞI

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

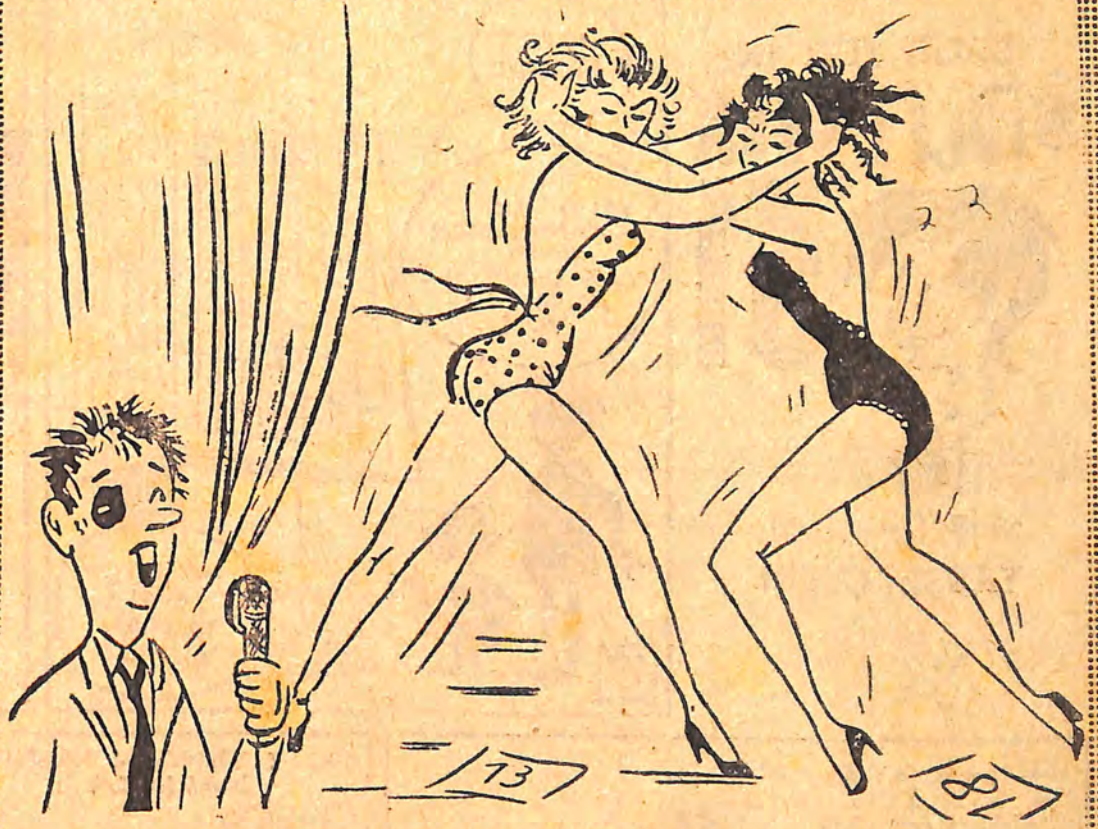

Dünya

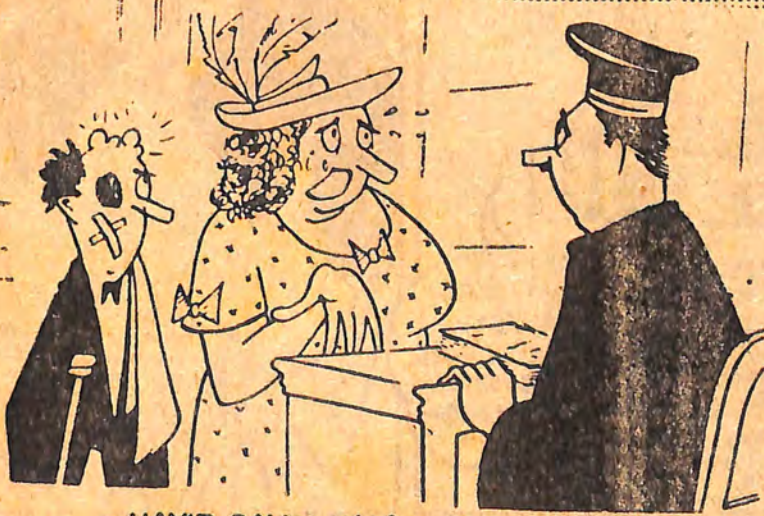
Karikatürleri

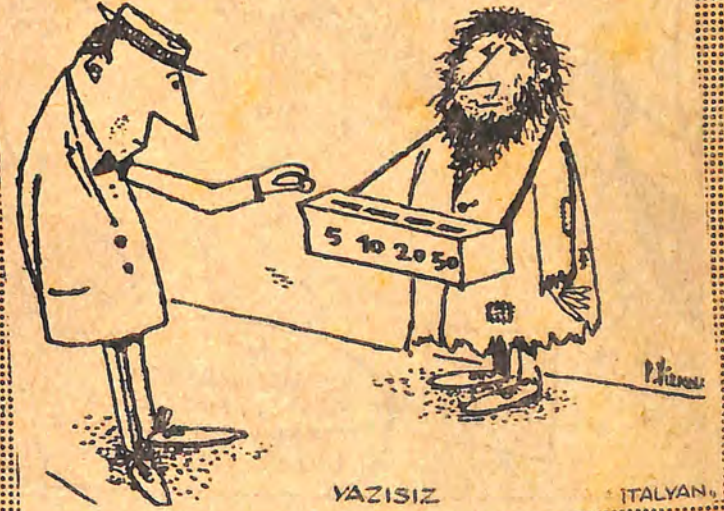
YAZISIZ "ALMAN"

- SAYIN BAYANLAR BAYLAR, BİRAZ SONRA SİZLERE 1958 GÜZELLİK MÜSABAKASINI KAZANANIN ADINI SÖYLEYECEĞİM !.. "AVUSTURALYA"

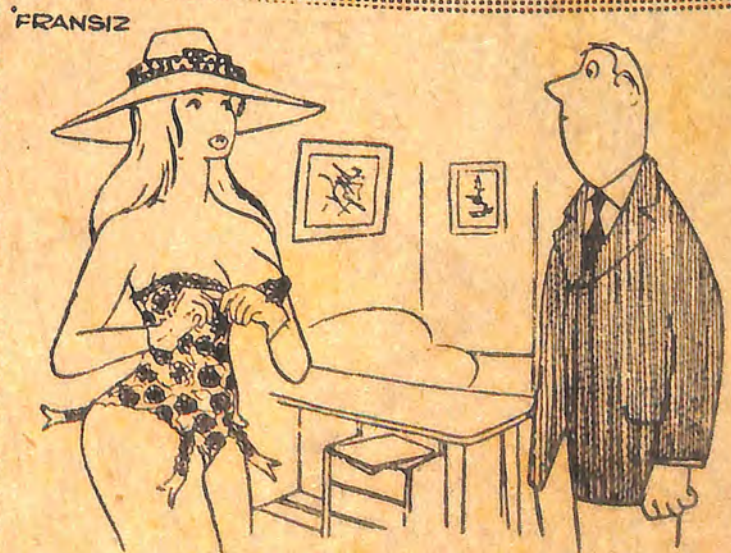
- HAYIR SAYIN HAKİM, ARTIK BU ZALİM HERİFLE YAŞIYAMAM !.. "İTALYAN"

YAZISIZ "İTALYAN"

YAZISIZ "FRANSIZ"

- ÇOK EVHAMLIYIM DOKTOR, SOKAKTA YÜRÜRKEN HERKES BENİ GÖZLERİLE SOYUYOR ZANNEDİYORUM !..

Türk Ticaret Bankası A. Ş.

Tasarruf Mevduatı Müşterilerine
1958 Yılında

**Apartman Daireleri ve
Zengin Para İkramiyeleri**

**HER 150-LİRAYA
BİR KUR'A NUMARASI**

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: **NEHAR TÜBLEK**

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 Lira

Basıldığı yer: **ERCAN MATBAASI**

Kapak baskısı: **SAKA MATBAASI**

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALIŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

Bütçenizin müisadesine
göre sizi her ay
15, 30, 60 veya
90 lira biriktirmeye
alıştıracak olan
AKBANK
AİLE TEVEDİATİ
HESAPLARI
her 200 hesaptan 100 üne
96.000 lira ikramiye
işabet ettiren
yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

TÜRKİYE
**VAKIFLAR
BANKASI**

**1958
YILINDA**

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

**4 MİLYON
405.000
LİRA**

AKBABA

Merihli — Şu yer yüzü insanları ne çirkin, değil mi?
- İtalyan Karikatürü -